

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1030

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Παπαμιχαήλ (Σ. Γ.)

ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

5 69 Π Δ Ρ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β

Βιβλ. με γραμμοτόμο 253
Εθνική Βιβλιοθήκη της Ελλάδος 1919
ΤΡΑΠΗ ΑΣΤΥ. 85

ΑΘΗΝΑΙ 1919
ΕΚΔΟΤΗΣ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΕΠΙ ΤΡΑΠΕΖΙΑΝΑ

ΑΛΦΑ ΒΗΤΑ ΡΙΟ

ΕΠΙ ΤΡΑΠΕΖΙΑΝΑ
ΕΠΙ ΤΡΑΠΕΖΙΑΝΑ
ΕΠΙ ΤΡΑΠΕΖΙΑΝΑ

ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Στ 69 ΗΔΡ

Παπαμιχαήλ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β'

ΕΚΑ. 2.

Εγκριτ. απόφ. αρ. 26156

17 Οκτ. 1917

Διαβ. και δημοκράτ.
258
15 Σεπτεμβρίου 1919
Εθν. Βιβλιοθήκη

593

9

ΑΘΗΝΑΙ 1919
ΕΚΔΟΤΗΣ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ

002
LNE
ET2A
1030

1 . Ὁ νέος μαθητής.

1

Ἔχετε δεῖ μὲ πόση λαχτάρα ἀνοίγει ἡ μητέρα τὴ θερμὴ τῆς ἀγκαλιὰ καὶ δέχεται τὸ παιδάκι τῆς, ποῦ εἶχε καιρὸ νὰ τὸ δῆ;

«Ὡ, ὄλοι μας καὶ πολλές, μὰ πάρα πολλές φορές!» σᾶς ἀκούω νὰ λέτε.

Ἔτσι κάθε σχολεῖο, σὰ μανούλα κι αὐτό, ἅμα περάση τὸ καλοκαίρι, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιὰ του καὶ δέχεται τὰ παιδάκια του, ἀγόρια καὶ καρίτσια.

Τὸ μικρὸ ὅμως σχολεῖο ἐνὸς χωριοῦ εἶναι λυπημένο. Μέρης τώρα περιμένει δυὸ ἀδερφάκια.

«Οὔτε σήμερα δὲν ἔρχονται!» εἶπε μιὰ μέρα τὸ σχολεῖο, καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα κι ἔσφιγγε πάλι στὴ ἀγκαλιὰ του τ' ἄλλα καλά του παιδιὰ.

2

Ἐξαφνα τὸ ἀεράκι ἀνοίγει μὲ χτύπο τὴν πόρτα. «Ἄ! ὄχι πιά τρέλες! τὰ παιδιὰ ἔχουν δουλειὰ» λέει τὸ σχολεῖο σοβαρά.

«Μὰ κοίταξε δὰ λιγάκι καὶ ἀποδῶ» λέει τὸ ἀεράκι. Καὶ παίζει τρελὰ μὲ τὰ μαλλάκια τῶν παιδιῶν καὶ ξεφυλλίζει βιαστικὰ τὰ βιβλία τους.

— «Ὦ νὰ τὰ χαρῶ! Νάτα, ἔρχονται» εἶπε τὸ σχολεῖο.

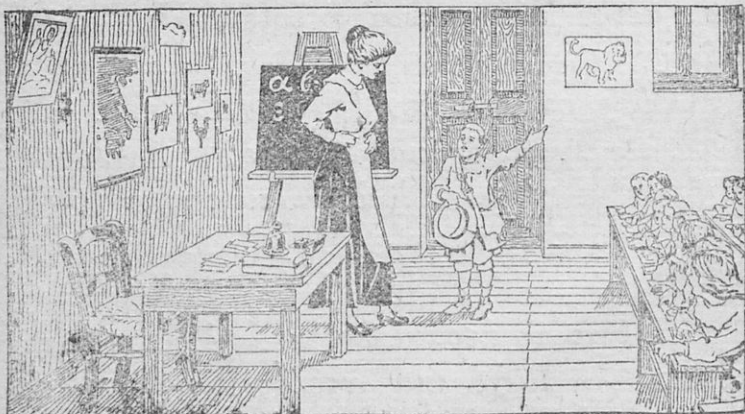
3

Ἐνα κοριτσάκι ὡς ὀχτῶ χρονῶν κι ἓνα ἀγοράκι ὡς ἑπτὰ χρονῶν, πιασμένα χέρι χέρι, ἀνεβαίνουν τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

Τὸ ἀγοράκι κάθεται σαστιμένο· καὶ σὲ λίγο μπαίνει ἡ δασκάλισσα.

2. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀγοράκι;

«Ὦ! νὰ καὶ ἓνας νέος μαθητής! Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;» ρωτᾷ μὲ γλυκὸ χαμόγελο ἡ δασκάλισσα τὸ ἀγοράκι.

Τὸ ἀγοράκι ἀπαντᾷ μὲ θάρρος: «Μὲ λένε Γιώργο Λιόντα. Ἡ Δαφνούλα, πὺ πάει στὴ δευτέρα, εἶναι ἀδερφή μου. Ὁ πατέρας μου λέγεται Φῶτος Λιόντας, ἡ μητέρα μου Ἀργυρώ, ὁ παππούς μου Ἀντρέας, καὶ ἡ κυρούλα μου Δαφνούλα. Ἐχομε καὶ μιὰ ψυχολόγη, τὴ Γαρουφαλιά».

— «Δὲν ἔχεις ἄλλον ἀδερφὸ Γιώργο;»
Ξαναρωτᾷ ἡ δασκάλισσα.

— «Χριστέ μου!» λέει κοκκινίζοντας ὁ Γιώργος: «ξέχασα τὸν Ἀντρέα μας, πὺ πολεμᾷ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Βουλγάρους.»

Β. Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἄργησαν νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο.

«Γιατί, Δαφνούλα, δὲν ἤρθατε ἅμα ἀνοιξε τὸ σχολεῖο;» ρώτησε τότε ἡ δασκάλισσα τὴν ἀδερφή τοῦ Γιώργου.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίνεται: «Πήγαμε νὰ τρυγήσωμε τ' ἀμπέλια μας, καὶ μείναμε ἐκεῖ πέρα δυὸ ἐβδομάδες. Κι ἐγὼ καὶ ὁ Γιώργος τρυγούσαμε. Εἶχαμε οἱ δυὸ μας ἕνα μικρὸ καλάθκι. Ἀμα γεμίζαμε τὸ καλάθκι σταφύλια, τὸ κουβαλούσαμε στὸ πατη-

τήρι και τὸ ἀδειάζαμε στὸ σωρὸ μὲ τὰ
πολλὰ σταφύλια.

» Βοηθήσαμε τὴ μητέρα νὰ κόψῃ τὰ μῆλα,
τ' ἀχλάδια και τὰ κυδώνια».

— «Μᾶς λές, Δαφνούλα, τίποτα και γιὰ
τὰ σταφύλια πῶς τὰ πατοῦν ;» ρώτησε ἡ
δασκάλισσα.

— «Ὅταν ὁ παππούς» εἶπε ἡ Δαφνούλα,
«πῆγε νὰ πατήσῃ τὰ σταφύλια, τοῦ εἶπαμε :
Κάμε μας, παππού, τὴ χάρη, νὰ μᾶς πάρῃς
νὰ πατήσωμε κι ἐμεῖς. Ὁ παππούς ἀκουμ-
ποῦσε μὲ τὰ δύο του χέρια στὸ ξύλινο
φτυᾶρι, ἐγὼ βαστιόμουν ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ
παπποῦ ἀριστερά, και ὁ Γεῶργος δεξιά. Τί
ὄμορφα πού ἦταν : τσούφ, τσίφ, τσάφ !
πλάτς, πλίτς, κλάτς ! και ὁ μοῦστος κατα-
κόκκινος πετιόταν ἀπὸ τὶς ρῶγες και ἔκανε

μικρά ποταμάκια πηδοῦσε, καὶ μᾶς κοκκίνιζε τὰ γυμνά μας πόδια».

— «Καὶ τί ἄλλο κάματε ;» ξαναρώτησε ἡ δασκάλισσα.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίθηκε :

«Τὴν ὥρα πὺ κουβαλοῦσε ὁ Μπάρμπα-σταμάτης μὲ τὰ ζῶα μας τὸ μοῦστο, τὰ μῆλα, τ' ἀχλάδια καὶ τὰ κυδώνια, πηγαίναμε κι ἐμεῖς μαζί του».

— «Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε ὅλα αὐτὰ τὰ καλὰ πράματα ;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα.

— «Ἡ μητέρα θὰ κάμη ἀπὸ τὸ μοῦστο πετιμέζι, μουσταλευριά καὶ μουστοκούλουρα» εἶπε ἡ Δαφνούλα. «Ἀπὸ τὰ κυδώνια θὰ κάμη κυδωνόπαστο μὲ μέλι. Ἀλήθεια, τί ὠραῖα πὺ μυρίζει τὸ μέλι, ἅμα εἶναι ἀπὸ θυμάρη !...»

Καθώς ἔλεγε αὐτὰ ἡ Δαφνούλα, ἓνα ἀγοράκι ὡς ὀχτὼ χρονῶν φαινόταν πολὺ λυπημένο.

«Παιδιά, διάλειμμα» φώναξε ἡ δασκάλισσα.

4. Ποιὸ ἦταν τὸ λυπημένο ἀγοράκι;

«Πᾶμε, παιδιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα· κι ἔπιασε μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι τὸ λυπημένο ἀγοράκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ Γιώργο.

Ὁ Γιώργος πῆρε στὸ ἄλλο του χέρι ἓνα καλαθάκι, πού τοὺς τὸ εἶχε δώσει ἡ μητέρα τους.

Πήγανε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς· ἐκεῖ μοίρασε ἡ Δαφνούλα, στὰ τρία ἓνα καλοπλυμένο σταφύλι, ἓνα μῆλο, κι ἓνα κομμάτι ψωμί.

«Το μεσημέρι, Ἀλέκο, περνοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καὶ ἀπὸ κεῖ πηγαίνεις ἐσὺ στὸ δικό σας. Τώρα πηγαίνετε μὲ τὸ Γιώργο νὰ παίξετε· ἐγὼ θὰ πάω μὲ τ' ἄλλα τὰ κορίτσια» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Ἀλέκος ἦταν τὸ παιδὶ μιᾶς χήρας φτωχῆς. Ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο.

5. Πῶς ἐπαίξε ὁ Γιώργος μὲ τὸν Ἀλέκο.

«Ἀλέκο, κοίτα πῶς θὰ παίξω μὲ τὸ τόπι μου. Εἶναι ἀπὸ πανί· μοῦ τὸ ἔχει φτιαγμένο

ἡ μητέρα μου· ἀπὸ μέσα ἔχει μαλλί» εἶπε ὁ Γιωργος.

— «Πηδᾶ σάν τ' ἄλλα τόπια ;» ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

— «Κοίταξε» εἶπε ὁ Γιωργος· καὶ τὸ πέταξε κάτω μὲ δύναμη. Τὸ τόπι πήδησε ἀπάνω, καὶ ὁ Γιωργος τὸ ἔπιασε πρὶν ξαναπέση.

Ἐστερα τὸ πετοῦσε ψηλὰ καὶ τὸ ἄρπαζε στὰ χέρια του. Ἔτσι τὸ ἔπαιξε πολλές φορές· καὶ ὅλο τραγουδοῦσε :

Ἀνέβα μῆλο,
κατέβα ρόδι,
νά σέ ρωτήσω
πόσα χρονάκια
θά ζήσω ;
Ἐνα... δύο... τρία!..

«Πάρε το τώρα νά παίζης καὶ σὺ. Μὴ μοῦ τὸ ξαναδώσης· σοῦ τὸ χαρίζω» εἶπε ὁ Γιωργος.

— «Καὶ σὺ τί θὰ ἔχης ;» ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

— «Θὰ μοῦ φτιάση ἄλλο ἢ μητέρα· θὰ χαρῆ πολύ, ἅμα μάθη πὼς σοῦ τὸ χάρισα» εἶπε ὁ Γιωργος.

— «Εὐχαριστῶ πολύ» εἶπε ὁ Ἀλέκος μὲ χαρά· καὶ πῆρε τὸ τόπι.

**6. Πῶς ἔπαιξε ἡ Δαφνούλα
μὲ τ' ἄλλα κορίτσια.**

1

Ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια ἔπαιξαν πρῶτα τὸ σκοινάκι.

Ἄμα κουράστηκαν, εἶπε ἡ Δαφνούλα : «Κορίτσια, εἶδατε τὴν καινούρια μου τὴν κούκλα ; Τὴν ἔφτιαξα μαζὶ μὲ τὴν κυρούλα μου, σὰν ἡμαστέ στὸ ἀμπέλι».

— «Ὦ, τί ὀμορφη ποὺ εἶναι !» εἶπαν τὰ κορίτσια ὅλα μεμιᾶς. «Καὶ πῶς τὴ λές ;»

— «Τριανταφυλλιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα. «Μὲ τὴν Τριανταφυλλιά μου καὶ μὲ τὸ γατάκι μου τὴν Ψιφίνα πηγαίνω πολλές φορές στὸν ἄλλο παππού μου, τὸν πατέρα τῆς μητέρας μου. Ξέρετε γιατί ; Ἀκοῦστε τί μοῦ λέει ὁ παππούς μου ὁ Ἄντρέας ὁ Λιόντας, ἅμα μὲ δὴ νὰ ἐτοιμάζωμαι :

2

Μὲ τί καμάρι περπατεῖ
τὴν κούκλα τῆς κρατώντας,
καὶ μ' ἓνα σπάγκο τὸ γατὶ
ξοπίσω τῆς τραδώντας.
Κοντὰ στὴν πόρτα σταματᾷ
πρὶν πάη πιὸ παραπέρα,
καὶ τὰ πουλιά τῆς χαιρετᾷ
μὲ μιά τῆς καλημέρα.

«Καλημερούδια σας, πουλιά,
καλημερούδια. χήνα...
Τὴν κούκλα λέν Τριανταφυλλιά
καὶ τὸ γατὶ Ψιφίνα.

Κι ἂν μὲ ρωτᾶτε καὶ γιὰ ποῦ ;
νωρὶς τί τάχα βγήκα ;
πάω νὰ προφτάσω τὸν παππού
ποῦ μὲ φιλεῦει σῦκα».

3

«Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ κι ἐγὼ ἓνα τρα-
γούδι γιὰ τὴν κούκλα» εἶπε τότε ἓνα ἄλλο
κορίτσι :

«Σιγά, κοπέλα μου, σιγά !
Ποῦ τρέχεις ἔτσι ; Στάσου·
κανεὶς δὰ δέ σέ κυνηγᾶ,
κι ἔχεις καιρὸ μπροστά σου».

— «Πηγαίνω, μπάμπια, στὸ γιατρὸ
τὴν κούκλα μου νὰ γιάνη.
Μοῦ πούντιασε μὲς στὸ λουτρό,
καὶ τρέμω μὴν πεθάνη».

— «Βάλ' της εὐθὺς σιναπισμὸ
στὸ στῆθος καὶ στὸ πλάι.
Βάλ' της φανέλα στὸ λαιμό,
καὶ προσοχὴ μὴ φάη».

— «Τῆς ἕκαστα ἢ πικρὴ πολλά,
μὰ νὰ τὰ ἴδια χάλια...

Ἄχ! τί ἤθελα καὶ στὰ καλά
τῆς ἔδινα στραγάλια;»

— «Μ' ἂν ὁ γιατρός δέν εἶν' ἐκεῖ;
ἢ νάρθη δέ θελήσῃ;
ἢ πληρωμὴ σημαντικὴ
σ τὸ χέρι σου ζητήσῃ;»

— «Κι ἂν λείπῃ, τί; Τὸν καρτερῶ.
Λεφτά; Καὶ τί μέ νοιάζει;
Γι' αὐτὰ τὴν κούκλα του, θαρρῶ,
κανεῖς δὲ θυσιάζει».

7. Ποιὸς καρτεροῦσε στὴν ἐξώπορτα τοῦ
σχολείου τὸ Γεώργιο καὶ τὴ Δαφνούλα.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» τὸ κουδούνι τοῦ σχο-
λείου φωνάζει τὰ παιδιά νὰ πᾶνε πάλι
μέσα, νὰ ξαναρχίσουν τὸ μάθημα.

Ζωηρὰ ζωηρὰ, καὶ μὲ μάγουλα κατακόκ-
κινα ἀπὸ τὸ πιχνίδι, τρέχουν τὰ παιδιά,
καὶ ὁμορφα καὶ μὲ τάξῃ κάθεται τὸ καθένα
στὴ θέσῃ του.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» πάλι τὸ κουδουνάκι
τοῦ σχολείου. «Μεσημέρι, παιδιά. Τρέξετε,
σᾶς περιμένει ἡ μανούλα σας, νὰ σᾶς γεμίση
φιλιὰ καὶ χάδια».

«Γάβ γάφ! γάβ γάφ!» Τί φωνές είναι αυτές; Ξαφνίζονται τὰ παιδιά, καὶ σκορπίζονται ἄλλα δῶθε, ἄλλα κειθε.

Ποιὸς εἶναι;

Τὸ σκυλάκι ποὺ φυλάγει τὴν αὐλή στὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα, ὁ Φουντοῦκος!

Νὰ ὁ Γεώργος, ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Δαφνούλα. Τρέχει ὁ Φουντοῦκος, πηδᾷ ἀπάνω τους, κουνᾷ τὴν οὐρά του, γαβγίζει ὅλος χαρά.

«Φουντοῦκο, ποιὸν ἄφησες νὰ φυλάξῃ τὴν αὐλή;» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Φουντοῦκος τρέχει ἐμπρᾶς, καὶ συχνὰ γυρίζει πίσω. νὰ δῆ ἂν ἔρχονται ἢ ὄχι καὶ οἱ ἀγαπημένοι του φίλοι.

§. Πῶς πῆγε καὶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα ὁ Ἀλέκος.

1

«Κικιρίκου!» φωνάζει ὁ κόκορας· «ἦρθαν πάλι τὰ καλὰ μας τὰ παιδιά! Κικιρίκου! ἔρχονται μὲ τὸν Ἀλέκο, τοῦ παλικαριοῦ τὸ γιό!»

«Κικιρίκου, κικιρί! ζήτω τὸ χρυσὸ παιδί!» λάλησαν τὰ κοκόρια ὅλου τοῦ χωριοῦ, τεντώνοντας τὸ λαιμό τους ὅσο μπορούσαν πιὸ ψηλά.

«Χχχ! χχχ!» κάνει κι ἡ χῆνα, καὶ τεν-

τώνει με κακία στον Άλέκο τὸ μακρουλὸ λαιμό της.

«Γάβ γάφ!» κάνει τότε ὁ Φουντοῦκος, καὶ τῆς δαγκάνει τὴ μιὰ φτερούγα νὰ τὴν πονέση.

«Νιάου, νιάου» νιαουρίζει τὸ γατὶ στὸ ἀπάνω σκαλί.

«Τὸ φιψινάκι μου!» φωνάζει ἡ Δαφνούλα. «Πεινώ, πεινώ» θέλει νὰ πῆ. «Ἔλα νὰ μοῦ βάλῃς τὸ γάλα μου στὸ πιάτο».

2

Γεμάτη χαρὰ δέχεται τὰ τρία παιδιὰ ἡ κυρὰ Ἀργυρῶ, ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Δαφνούλας.

Τὰ ἀγκάλιασε καὶ τὰ φίλησε τρυφερά.

3

Σὲ λίγο βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Δαφνούλα.

Κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα καλάθι. Μέσα ἦταν σταφύλια, κυδώνια, μῆλα, ἀχλάδια, μουστοκούλουρα καὶ μερικές κερῆθρες μέλι ἀπὸ τὰ μελίτσια πὺ τρυγοῦσε ὁ παππούς τῆς Δαφνούλας.

4

Λάμπει στὰ μάτια τοῦ Ἀλέκου ἡ χαρὰ. «Πόσο θὰ χαρῆ ἡ μανούλα μου, πόσο θὰ χαρῆ!» λέει μέσα του.

— «Κικιρίκου!» ξαναλάλησε ὁ κόκορας.
«Στὸ καλό, Ἄλέκο, στὸ καλό!»

— «Κικιρί! Δαφνούλα μου, νὰ σέ χαρῶ!»

— «Σούτ! ἄφησε τὶς φωνές παρακαλῶ...»
λέει ἡ Δαφνούλα.

— «Κικιρίκου!» φωνάζει πιὸ δυνατὰ ὁ
κόκορας. «Δὲν μπορῶ, Δαφνούλα μου, δὲν
μπορῶ. Σ' ὄλο τὸν κόσμο θὰ τὸ κράξω, θὰ
τὸ πῶ!»

9. Τί ἔπαθε ὁ Γεώργος ἀπὸ τὶς μέλισσες.

1

Ὅταν ἔφυγε ἡ Δαφνούλα μὲ τὸν Ἄλέκο,
ὁ Γεώργος κατέβηκε στὸ περιβόλι, ἐκεῖ πού
τρυγοῦσε ἀκόμη ὁ παππούς του τὰ μελίσιαι.

Ἄμα τὸν εἶδε ὁ παππούς, τοῦ φώναξε:
«Φύγε, Γεώργο, θὰ σέ κεντρίσουν οἱ μέλισ-
σες!»

Ὁ Γεώργος θυμήθηκε τί εἶχε πάθει ἄλλη
φορά, κι ἔτρεξε γρήγορα στὸ σπίτι. Ἐπεσε
στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, μὰ ὁ νοῦς
του ἦταν πάντα στὶς μέλισσες καὶ στὸ
μέλι. Τὸ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ!

Ἡ μητέρα τὸν κοίταζε καὶ χαμογελοῦσε,
γιατὶ τὸν εἶχε καταλάβει τί ἤθελε.

2

«Θὰ μοῦ δώσης τώρα, μητερούλα μου, ἓνα

ποτήρι νερό με λίγο μέλι;» εἶπε στο τέλος ὁ Γιώργος.

— «Λιχουδιάρη!» εἶπε ἡ μητέρα. «Θὰ σοῦ δώσω, μὰ σήμερα δέ θὰ μοῦ ζητήσης ἄλλο πιά θυμᾶσαι, τί ἔπαθες μιὰ φορά;»

3

— «Πολλές φορές μοῦ εἶπε ὁ παππούς νὰ μὴν πειράζω τὶς μέλισσες» λέει ὁ Γιώργος. «Μὰ ποῦ ν' ἀκούσω! Ὅσο μέλι κι ἂν μοῦ ἔδινες, ἤθελα νὰ πάρω καὶ μόνος μου ἀπὸ τὶς μέλισσες. Μ' ἓνα μακρὸ ξυλάκι γύρευα νὰ κόψω κανένα κομματάκι κερήθρα. Μιὰ μέρα, τσάφ, μὲ κεντρίζει μιὰ μέλισσα στο μάγουλο, ἄλλη στὰ χεῖλια. Τρέχω καὶ βάζω τὶς φωνές. Ἐτρεξες καὶ μὲ γλίτωσες. Παναγιά μου, πόνος! Ἀκόμη τὸν θυμοῦμαι.

» Ἄμα πέρασε λίγο ὁ πόνος, κοίταξα στὸν καθρέφτη. Χά, χά, χά; ἀκόμη γελῶ, ἄμα τὸ θυμοῦμαι. Τί ἀστείος ποῦ εἶχα γίνεις, χά, χά, χά!»

— «Βλέπεις ποῦ γελᾶς κι ὁ ἴδιος;» μοῦ εἶπε μὲ παράπνο ἡ Δαφνούλα μας.

— «Ναί», τῆς εἶπα, εἶχες δίκιο ποῦ γελοῦσες πρωτύτερα, καὶ εἶχα ἄδικο ποῦ θυμωσα. Ἀπὸ τὸν πόνο μου δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Χά. χά, χά! χί, χί, χί! σκάσαμε ὅλοι στὰ γέλια».

— « Ὅστάσο δὲν ἄλλαξες· πάντα μου εἶσαι λιχούδης » εἶπε ἡ μητέρα.

— « ὦ, εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ μέλι ! » εἶπε ὁ Γεώργος, καὶ τέντωσε μύτερό μύτερό τὸ στόμα του. « Πές μου, μητέρα, τὸ τραγουδάκι γιὰ τὴ μέλισσα ».

4

Ἡ μητέρα ἔδωσε ἓνα φιλιὶ στὸ Γεώργο τῆς καὶ εἶπε :

Ἄν τὴν πειράξης τὴ μέλισσα,
ποὺ τόσο μέλι μᾶς δίνει,
θὰ σὲ κεντρίσῃ καὶ κείνη,
καὶ θὰ πονῆς, θὰ πονῆς !

Γιατὶ ὁ Θεός, ποὺ τὴν ἔπλασε
γιὰ νὰ μᾶς δίνῃ τὸ μέλι,
τὴν ἀγαπᾷ, καὶ δὲ θέλει
νὰ τὴν πειράζῃ κανεὶς.

Κι ἔτσι ὁ Θεός μας τῆς χάρισε
κεντρὶ γιὰ ὄπλο τῆς νάχῃ,
καὶ νὰ παιδεύῃ μονάχῃ,
νὰ τιμωρῇ τοὺς κακοὺς . . .

Μὴν τὴν πειράζῃς . . . Τ' ἀκοῦς ;

ΙΟ. Πῶς ἔκαμαν τὴν προσευχή τους ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γεώργιος.

Τὸ βράδυ,
πρὶν κοιμη-
θοῦν, ἡ Δα-
φνούλα καὶ
ὁ Γεώργιος
εἶπαν τὴν
προσευχή
τους :

«Θεέ μου,
φύλαξέ μας
αὐτὴ τὴ νύ-
χτα ἀπὸ κά-
θε κακό. Φύ-
λαξε τὸν πα-
τέρα μας, τὴ
μητέρα μας,
τὸν παππού
μας, τὴν κυ-
ρούλα μας.

Στείλε γλυκὸν ὕπνο στὸν ἀδερφοῦλη μας
τὸν Ἄντρεα, ποὺ εἶναι στὸν πόλεμο. Φύ-
λαξε τὴ δασκάλισσά μας, τὰ παιδιά τοῦ
σχολείου μας, τὸν Ἄλέκο, τὴν ψυχοκόρη μας
τὴ Γαρουφαλιά, καὶ ὅλους τοὺς καλοὺς ἀν-
θρώπους. Ἄμην».

**II. Τὸ χωριουδάκι πού κάθονται
ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.**

Σωστή ζωγραφιά εἶναι τὸ χωριουδάκι πού κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.

Περνώντας μέ τὸ βαπόρι, βλέπει κανεῖς, ὡς μίαν ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά, ἓνα χωριουδάκι στὴν πλαγιὰ ἐνὸς μικροῦ βουνοῦ.

Στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ εἶναι ἡ κατάσπρη ἐκκλησοῦλα τοῦ χωριοῦ. Ἀριστερὰ καὶ παρακάτω εἶναι τὸ σχολεῖο, καὶ δεξιὰ ὁ μύλος πού ἀλέθουν οἱ χωρικοὶ τὰ γεννήματά τους.

Τὰ κατάσπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ εἶναι κρυμμένα μέσα στὰ δέντρα στὰ περιβόλια, καὶ ὅταν φυσᾷ τὸ ἀεράκι, φαίνονται ἀπὸ

μακριὰ σὰ νὰ παίζουν τὸ κρυφτούλι. Πότε φαίνονται ὀλόκληρα, πότε κρύβονται, καὶ δείχνουν κανένα κομμάτι ἀπὸ τὴν κοκκινωπὴ σκεπὴ τους, κανένα παράθυρο, καμιὰ πορτούλα.

Στὸ κάτω μέρος περνᾷ σὰ φίδι ἀσημένιο ἓνα ποταμάκι, πὺ φτάνει στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τρέχει γοργὰ γοργὰ νὰ πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας του, τῆς θάλασσας. Λεῦκες ψηλές στολίζουν τὶς ρεματιές.

Δεξιὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ εἶναι ἄλλο χωριουδάκι μ' ἓνα μικρὸ λιμάνι μὲ λίγα καράβια, καὶ ἀριστερὰ μερικὲς καλύβες πὺ κάθονται φαράδες.

Στὸ διάστημα πὺ χωρίζει τὰ δυὸ χωριά, φουντώνουν ἐλιές καὶ περιβόλια μὲ πορτοκαλιές, λεμονιές, μανταρινιές, φραπιές, ἀχλαδιές, κερασιές καὶ μηλιές.

Πίσω ἀπὸ τὸ χωριουδάκι φαίνεται ἄλλο πιὸ ψηλὸ βουνό, δασωμένο, ὅλα ἔλατχ, βαλανιδιές καὶ πρινάρια.

Ἐνάμεσα στὰ δυὸ βουνὰ ἀπλώνεται μιὰ χαριτωμένη κοιλάδα. Ἐκεῖ ἔχουν τὰ χωράφια τους οἱ χωρικοί. Γύρω γύρω στὴν κοιλάδα, κατὰ τὶς βουνοπλαγιές, εἶναι τ' ἀμπέλια.

Ποῦ εἶναι τὸ σπιτάκι τοῦ Φώτου Λιόντα; Στὸ κάτω μέρος τοῦ χωριοῦ, ἀπὸ τὸ μύλο λίγο πιὸ ἀριστερὰ.

12. Ὁ Γιωργος λέει τὴν ἱστορία τοῦ γαϊ-
δάρου, τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλεπούς.

1

Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησε ἡ δασκάλισσα:
«Ποιὸ παιδί θὰ μᾶς πῆ ἓνα παραμῦθι;»

«Ἐγώ» εἶπε πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ
Γιωργος.

— «Ἐμπρὸς λοιπόν, Γιωργο» τοῦ λέει ἡ
δασκάλισσα.

Καὶ ὁ Γιωργος ἄρχισε:

2

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ ἦταν σὰν καὶ
τώρα τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ ἄνθρωποι
εἶχαν πολλές δουλειές. Ἕνας γάιδαρος τότε,
ὁ κύρ Μεντής, ἀπὸ τὴν ἀπάνω γειτονιά, εἶπε
ἀπὸ μέσα του: «Κακὸ ποῦ μέ βρῆκε! Ἐγώ
πρέπει νὰ κουβαλήσω στὴ ράχη μου τὰ στα-
φύλια, τὸ μοῦστο, τὰ μῆλα, τὰ κυδώνια, τὰ
κάστανα, τὰ καρύδια. Ὑστερα θὰ μὲ βάλουν
νὰ κουβαλήσω ἀπὸ τὸ δάσος ξύλα, γιὰ νὰ
ζεσταίνεται ὁ ἀφέντης μου στὸ τζάκι, κι ἐ-
γὼ νὰ τουρτουρίζω στὸν ἀχερῶνα. Νὰ πῆς
πὼς τελειώνουν τότε τὰ βάσανά μου; Πρέ-
πει νὰ φορτώνωμαι καὶ νὰ πηγαίνω στὸ καΐκι
σέλινα, σέσκουλα, γουλιὰ καὶ ἄλλα χειμωνιά-
τικα λαχανικά. Εἶναι ζωὴ αὐτὴ; Τί νὰ κά-
μω; Ἄ νᾶ, θὰ κατεβῶ κι ἐγὼ στὸ λιμάνι,
θὰ πάρω ἓνα καΐκι καὶ θὰ πάω ταξίδι».

3

Τὸ εἶπε, καὶ ξεκίνησε ὁ κύρ Μεντής, ὁ γάιδαρος. Καθὼς περνοῦσε τὴ ρεματιά, τὸν εἶδαν ἀπὸ τὶς λυγαριές πού ἦταν κρυμμένοι, ὁ κύρ Νικόλας, ὁ λύκος, καὶ ἡ κυρά Μαριώ, ἡ ἀλεπού.

«Καλοθρεμμένος γάιδαρος» λένε ἀναμεταξύ τους. «Ἔ, καὶ νὰ τὸν καταφέρναμε!»

— «Γιὰ ποῦ ὥρα καλή, κύρ Μεντή;» ρωτοῦν κι οἱ δυὸ μαζί, βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τους.

— «Πάω νὰ πάρω ἓνα καΐκι, νὰ πάω ταξίδι» εἶπε ἀσυλλόγιστα ὁ κύρ Μεντής.

— «Τί καλά· κι ἐμεῖς αὐτὸ ἔχομε σκοπό. Τὸ καΐκι τὸ ἔχομε ἔτοιμο, μᾶς λείπει ὅμως ὁ τιμονιέρης. Ἔρχεσαι μαζί μας;» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ.

— «Ἄκοῦς ἐκεῖ, λέει» κάνει ὁ κύρ Μεντής. «Ποῦ θὰ βρῶ καλύτερη συντροφιά;»

4

Τὴ στιγμή πού πήγαινε νὰ μπῆ πρῶτος ὁ κύρ Μεντής στὸ καΐκι, πετιέται ἡ κυρά Μαριώ.

«Ὅχι, νὰ σέ χαρῶ, ἀκόμη. Πρέπει νὰ ἁπομολογηθοῦμε πρῶτα· νὰ ποῦμε τὰ κρίματά του ὁ καθένας. Ἔτσι περνᾷ ὁ κόσμος τὴ θάλασσα, πού εἶναι πλατιά καὶ βαθιά;»

— «Πολύ καλά» εἶπε ὁ κύρ Μεντής. «Ποιὸς ὀ' ἀρχίσῃ πρῶτος;»

— «Ἐγώ!» πετάχτηκε ὁ λύκος. «Ἐμένα ἡ ἁμαρτία μου εἶναι, πὼς μ' ἀρέσει πολὺ τὸ κρέας· ἂν πῆς μάλιστα τὸ πρόβατο καὶ τὸ ἀρνί!... Εἶναι ἀλήθεια, πὼς σὰν μπῶ σὲ στάνη, τῆ ρημάζω· μοῦ ἀρέσει τὸ φαγί, μὰ πιὸ πολὺ μοῦ ἀρέσει νὰ πνίγω καὶ νὰ ξεσκίζω τὰ πρόβατα. Εἶναι αὐτὸ κακό;»

— «Ἄ, ἄ! ἔκαμε ὁ κύρ Μεντής, ἀνοίγοντας διάπλατα τὸ μέγαλο τοῦ στόμα.

— «Πῶς; τί; τὸ βρίσκεις κακό; Καλὲ κύρ Νικόλα μου, δὲ βαριέσαι! πὲς πὼς οὔτε μερμήγκι δὲν πάτησες. Τίποτ' ἄλλο;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριώ.

— «Κάποτε δοκίμασα καὶ κρέας γαϊδάρου, μὰ μοῦ χάλασε τὸ στομάχι, γιὰτὶ ἦταν πολὺ ξινό· καὶ δὲν ξανάφαγα πιά» εἶπε ὁ λύκος.

5

— «ὦ, τί ἀθῶα πού τὰ λείει!» Σωστὸ ἀρνάκι!... Τώρα ἡ σειρά μου» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ. «Ἐγὼ ρημάζω ὅλα τὰ κοτέτσια τοῦ χωριοῦ. Τὰ δοντάκια μου δὲν μποροῦν νὰ μασήσουν ἄλλο κρέας. Προχτές, κύρ Μεντή, μπῆκα στὸ κοτέτσι τοῦ ἀφεντικοῦ σου. Εἶχα πνίξει πεντ' ἕξι αὐγουστιάτικα κοτοπούλια, μὰ ἔξαφνα ἔβαλες τὶς φωνάρες σου. Τρόμαξα

τότε κι ἔφυγα, μὰ δὲ σοῦ βαστῶ κάκια. Τί ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ τὰ κρίματά μου ;»

Ὁ κὺρ Μεντῆς ἔκαμε ν' ἀνοιξῆ πάλι τὸ στόμα του, μὰ ὁ κὺρ Νικόλας δὲν τὸν ἄφησε. «Πιὸ ἀθῶα ἀπὸ σένα, κυρὰ Μαριώ, στὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει» εἶπε. « Ἡ σειρὰ σου τώρα, κὺρ Μεντῆ».

6

— «Τί νὰ πῶ ἐγώ ;» εἶπε ὁ κὺρ Μεντῆς· «τ' ἀγριάγκαθα καὶ τὰ κλήματα ποὺ ροκανίζω, ἢ κάποτε καὶ λίγο ἄχερο ἢ βίκο ;»

— «Τίποτ' ἄλλο ;» ρώτησαν ἡ κυρὰ Μαριώ καὶ ὁ κὺρ Νικόλας.

— «Κάποτε καὶ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ λάχανο, καὶ τὴν ἀνοιξῆ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ μαρούλι» εἶπε ὁ κὺρ Μεντῆς.

— «Γιὰ νὰ σοῦ πῶ» τοῦ κάνει ὁ κὺρ Νικόλας, «τὸ μαρούλι πῶς τὸ τρῶς; μὲ ξίδι ἢ χωρὶς ξίδι ;

— «Χά, χά, χά!» γέλασε ὁ κὺρ Μεντῆς, ὅπως μπορεῖ νὰ γελάσῃ γάιδαρος. «Τί λές, καλέ κὺρ Νικόλα; Χά, χά χά! Θέλω καὶ ξίδι ;»

— «Τί ; τί ;» κάνει ἡ κυρὰ Μαριώ. «Τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι; Δυστυχία μας, κὺρ Νικόλα· δὲ θὰ πᾶμε καλὰ στὸ ταξίδι! Ἀκοῦς τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι! Κὺρ Νικόλα μου, ἄσχημα

μπλέξαμε· δὲ θὰ πᾶμε καλά στὸ ταξίδι!»

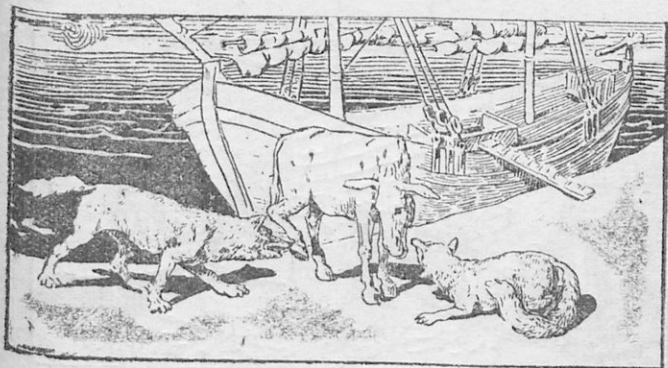
— «Τί νὰ γίνη τώρα, κυρὰ Μαριώ;» ρώτησε δειλά ὁ κύρ Μεντής.

— «Τί νὰ γίνη; θέλει ρώτημα, καταραμένη; Νά, θὰ σὲ φᾶμε, νὰ πᾶμε ἐμεῖς καλά στὸ ταξίδι, καὶ σὺ νὰ σώσης τὴν ψυχὴ σου» εἶπε τρίζοντας τὰ δόντια του ὁ λύκος.

7

Ὁ κύρ Μεντής τώρα κατάλαβε πόσο ἄσχημα εἶχε μπλέξει. Ἄφησε νὰ πέσουν τὰ μεγάλα του αὐτιά, κρέμασε τὰ χοντρά του χεῖλια μιὰ πήχη κάτω, ἔξυσε κάμποσες φορές τὸ χοντροκέφαλό του στὴν πλώρη τοῦ καϊκιοῦ καὶ εἶπε:

«Δίχια ἔχετε· μεγάλη ἁμαρτία νὰ φάνε κανεῖς τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι. Μὰ γιὰ νὰ μὴν ἔχω κι ἄλλο πιὸ μεγάλο κρῖμα, δὲ μοῦ κάνει ὁ κύρ Νικόλας τὴ χάρη νὰ μοῦ βγάλη τὰ καρφιά, πὺ ἔχω στὰ πίσω πέταλα;

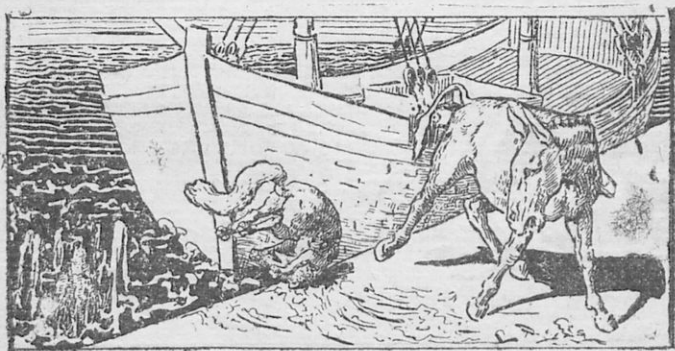
Μπορεί νά καταπιῆτε κανένα καρφί, ποιὸς ξέρει Καὶ σύ, κυρὰ Μαριώ, νά σταθῆς μπροστά μου νά κάμης μερικές μετάνοιες, γιὰ νά συχωρευθοῦν τὰ κρίματά μου».

— «Ἄ, μὰ χωρίς ἄλλο ἐσὺ θ' ἀγιάσης!» εἶπε ἡ πονηρὴ κυρὰ Μαριώ. «Ἐμπρός, κύρ Νικόλα μου!»

8

Ὁ κύρ Μεντής σήκωσε τὸ δεξιὸ ἀπὸ τὰ πίσω πόδια του κατὰ τὴ θάλασσα. Ἡ κυρὰ Μαριώ ἄρχισε τὶς μετάνοιες. Ὁ κύρ Νικόλας ἔσκυψε νά βγάλῃ τὰ καρφιά ἀπὸ τὸ πέταλο.

Ἐξαφνα, πάτ, πλάτς, μπλούμ! μιὰ δυνατὴ κλοτσιά, καὶ νά σου ὁ λύκος μὲς στὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἓνα δυνατὸ πάτημα στὴν κοιλιά, μιὰ δαγκανιά στὸ λαιμό, ἄλλη κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρὰ Μαριώ νά βρῆ τὸ σύντροφό της τὸ λύκο.

«Γκάρ, γκάρ, γκάρ!» τραντάζει ύστερα τὸν αἶρα μὲ τὴ μεγάλη του σάλπιγγα ὁ κὺρ Μεντής. «Νίκη! Νίκη!»

— «Γκάρ, γκάρ! τί τρέχει, κὺρ Μεντή;» τρέχουν νὰ μάθουν οἱ ἄλλοι γάιδαροι.

Ὁ κὺρ Μεντής τοὺς τὰ εἶπε τότε ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

— «Καὶ τώρα;» ξαναρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

— «Θέλει καὶ ρώτημα; Πάω γρήγορα γρήγορα πάλι στὸ ἀχούρι μου. Δυστυχία μου! νὰ τὸ ἀφεντικό μου μ' ἕνα χοντρὸ ρόπαλο» εἶπε ὁ κὺρ Μεντής. Καὶ τράβηξε ἴσια στὸ ἀχούρι του.

**13. Πῶς ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ
τὴ μητέρα της.**

1

Ἡ Δαφνούλα πρέπει νὰ βοηθῇ τὴ μητέρα. Ἡ μητέρα εἶναι στὴν αὐλὴ καὶ ἀπλώνει τὰ ροῦχα στὸ σκοινί.

Τὰ ροῦχα ἀπλώνονται στὴ σειρά. Ἡ Δαφνούλα βαστᾷ τίς καρφίτσες γιὰ νὰ στερεώνη ἡ μητέρα τὰ ροῦχα. Τὰ ροῦχα εἶναι βρεμένα· στάζουν. Οἱ σταλαματιῆς πέφτουν κάτω στὴ γῆ.

Κάτω εἶναι τὸ κοφίνι. Τώρα εἶναι ἀδειανὸ πιά.

Ύστερα πιάνουν ἡ μητέρα καὶ ἡ Δαφνούλα τὸ κοφίνι καὶ τὸ πᾶνε μέσα στὸ σπίτι.

2

Ἡ μητέρα κάθεται τώρα ἐμπρὸς στὸ τραπέζι καὶ ράβει. Ἐτοιμάζει καινούρια φορέματα γιὰ τὴ Δαφνούλα καὶ γιὰ τὸ Γεώργιο.

Ἡ Δαφνούλα δὲ θέλει νὰ μένη χωρὶς δουλειά. Ράβει κι αὐτὴ φορέματα γιὰ τὴν κούκλα τῆς τὴν Τριανταφυλλιά.

Παίρνει τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας καὶ κόβει. Σὲ λίγο τὸ φορεματάκι τῆς Τριανταφυλλιάς εἶναι ἕτοιμο.

3

Ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα τῆς σὲ πολλές δουλειές ἀκόμη. Κι ἔτσι ὅλοι στὸ σπίτι τὴν καμαρώνουν σὰν καλὴ νοικοκυρούλα.

Πρῶι πρῶι θὰ σηκωθῆ·
κι ἅμα χτενίσῃ τὰ μαλλιά τῆς,
ἀφοῦ πλυθῆ, ἀφοῦ ντυθῆ,
θὰ πιάσῃ ἀμέσως τὴ δουλειά τῆς.

Νοικοκυρούλα χαροπὴ
τὴν τεμπελιά δὲν τὴ γνωρίζει·
μὲ τὴν πολλή τῆς προκοπὴ
αὐτὴ τὸ σπίτι τῆς στολίζει.

Ἀκούραστη κι ἔργατικὴ
τὸ βράδυ κάνει καὶ νυχτέρι·
στὸ ἔργο τῆς προσεχτικὴ
ὅτι δουλειὰ τῆς πῆς τὴν ξέρει.

Καὶ μὲς στὸ σπίτι ὅλοι χαρὰ
τὴν ἀγαποῦνε τῆ Δαφνούλα,
καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά:
«Εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα!»

14. Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα.

1

Μιὰ μέρα ἡ δασκάλισσα εἶπε στὰ παιδάκια: «Δὲ μοῦ λέτε καὶ γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχετε σπίτι σας;»

Ἡ Δαφνούλα ἄρχισε καὶ εἶπε:

«Πρὶν ἔρθω στὸ σχολεῖο, εἶχαμε τὰ δύο μας βόδια, τὸ Μελίσση καὶ τὸ Λαμπίρη· τὸ γαῖδουράκι μας τὸ Μουντζούρη· τὸ ἀλογάκι μας τὸν Ντορὴ· τὴ γιδούλα μας τὴ Χιόνα· κότες, πάπιες, περιστέρια· τὴ γάτα μας τὴν Ψιφίνα καὶ τὸ σκυλάκι μας τὸ Φουντοῦχο. Χῆνες δὲν εἶχαμε.

2

Πόσο ζήλευα τὶς χῆνες τοῦ γείτονά μας τοῦ μυλωνά, τοῦ Μπαρμπαπέτρου! Πήγαινα κάθε μέρα στὴ στέρνα, καὶ τὶς καμάρωνα ποὺ

κολυμποῦσαν. Ἔβλεπα τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ ὀμορφή, ποὺ κολυμποῦσε πάντα πρώτη, κιἔλεγα :

« Ἄχ, νὰ σέ εἶχα, πόσο θὰ σέ ἀγαποῦσα! »

3

Μιὰ νύχτα εἶδα στὸν ὕπνο μου, πὼς ὁ Μπαρμπαπέτρος μὲ κατάλαβε τί ἤθελα νὰ ἔχω, καὶ μοῦ τὴ χάρισε.

Ἦ, τί χαρὰ ποὺ πῆρα! Τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκυλιά μου κι ἔτρεξα στὴ μητέρα μου. « Μητέρα, ἔχω μιὰ χῆνα! ἔχω μιὰ χῆνα! »

Τὴ στιγμή ἐκείνη ξύπνησα. Εἶχα σφίξει τὰ χέρια μου, καὶ θαρροῦσα πὼς τὴν κρατοῦσα πιά τὴ χῆνα.

Ἄμα εἶδα πὼς δὲν εἶχα τίποτα, ἔβαλα τίς φωνές καὶ τὰ κλάματα. « Τὴ χῆνα μου θέλω! Ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου; »

— « Ποιὰ χῆνα, παιδί μου; » μὲ ρωτᾶ ἡ μητέρα.

— « Ἡ χῆνα ποὺ μοῦ χάρισε ὁ Μπαρμπαπέτρος! Ὁχ, ὄχ! ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου; »

— « Ἦταν ὄνειρο, κόρη μου » εἶπε ἡ μητέρα. « Μὰ δὲ θέλω νὰ μοῦ πικραίνεσαι. Θὰ δώσω δυὸ παπιά στὸν Μπαρμπαπέτρο, νὰ μᾶς δώση μιὰ μικρὴ χῆνα. »

4

Πήγαμε τότε με τή μητέρα στον Μπαρμπαπέτρο.

Ὁ Μπαρμπαπέτρος, ἅμα ἔιαθε γιατί πήγαμε, γέλασε με τήν καρδιά του καὶ εἶπε : « Γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς, μικρούλα μου, τόσον καιρό ; »

Ἔτρεξε ὕστερα κι ἔπιασε μιὰ χηνούλα ὀμορφη. « Εἶναι ἀπὸ τ' αὐγὰ τῆς μεγάλης καὶ ὀμορφῆς χήνας » εἶπε. « θὰ γίνῃ ἴδια ἢ μητέρα της. Τὴ χαρίζω στὴ Δαφνούλα, γιατί ἔρχεται καὶ μοῦ κρατᾶ συντροφιά ».

— « Εὐχαριστῶ πολὺ, Μπαρμπαπέτρο, μὰ πάρα πολὺ » εἶπα· κι ἀγκάλιασα καὶ φιλοῦσα τὴ χηνούλα.

5

Τώρα ἔχομε πολλές χῆνες. Ὁ παππούς μου ἔχει μάθει ἓνα ποιηματάκι καὶ τὸ λέω κάθε μέρα στὶς χῆνες μας.

Μές στὴν αὐλή μου μέ χαρά
ζευγαρωτές δυὸ χῆνες ζοῦνε.
Σταχτιά φοροῦνε τὰ φτερά,
καὶ κολυμπώντας στὰ νερά
βουτιές νὰ κάνουν συνηθοῦνε.

Μιά μέρα βλέπω . . . Τί καλά !
αὐγὰ μέσ στὴν αὐλή μου βρῆκα.
Ἦταν βαριά καὶ μακρουλά.
Πάω νὰ τ' ἀγγίξω λίγο, ἀλλὰ
θύμωσε ἡ χῆνα, καὶ τ' ἀφῆκα.

Καὶ πάλι βλέπω μιὰ στιγμή
χηνόπουλα ἀπ' τ' αὐγὰ νὰ γίνουν.
Φοροῦνε χνούδι στὸ κορμί,
κι οἱ τεντωμένοι τους λαιμοὶ
χόρτο ὅλη μέρα καταπίνουν.

ΙΒ. Τί λέει καὶ ὁ Γεώργιος
γιὰ τὸ παπὶ του.

Ἦστερ' ἀπὸ τὴ Δαρνούλα εἶπε καὶ ὁ
Γεώργιος : « Ἐμεῖς τ' ἀγαποῦμε ὅλα τὰ ζῶα
μας, ἀκόμη καὶ τὰ ξένα, μὰ ἐγὼ πιὸ πολὺ
ἀγαπῶ ἓνα μικρὸ παπί.

Ἡ μητέρα μᾶς δίνει σευσάμι καὶ ταί-
ζομε τὰ παπάκια.

« Πί, πί, πί ! φωνάζω καὶ στὴ στιγμή

ρέχει τὸ παπί, καὶ τρικλίζει μιὰ ἐδῶ καὶ μιὰ ἐκεῖ. Κάθομαι χάμω, καὶ αὐτὸ δίνει μιὰ, καὶ ἀνεβαίνει στὴν ποδιά μου. Ἀνοίγω τὸ χέρι μου, καὶ αὐτὸ μὲ τὴν πλατιά του αὐτὴ τσιμπᾷ ἓνα ἓνα σπειράκι τὸ σουσάμι. Κάποτε μοῦ τσιμπᾷ καὶ τὸ χέρι, μὰ δὲν ποιεῖ πολὺ.

Κάποτε κατεδαίνει ἀπὸ τὰ κεραμίδια κατένα σπουργιτάκι.

«Τσίου, τσίου!» λέει σὰν παραπονεμένο.

— «Ἐλα φάγε καὶ σύ» τοῦ λέω, καὶ ἀμέσως πηδᾷ κι αὐτὸ στὴν ποδιά μου κι ἀρπάζει τὸ σουσάμι. Τὸ παπί φοβᾷται καὶ κατεδαίνει. Κάποτε πατᾷ τὸ τόπι μου καὶ καταρακυλᾷ ἀνάσκελα.

«Πάα, πά, πά, πά!» φωνάζει τότε ἡ πάπια σὰ νὰ τοῦ λέη: «Εἶσαι ἀπρόσεχτο καὶ δειλό».

Τὴ Δαφνούλα μας τὴν ἀγαποῦν ὅλα τὰ παπάκια καὶ θέλουν νὰ τρῶνε ἀπὸ τὰ χέρια της.

Δυὸ παπιά, ἅμα μεγαλώσουν, θὰ τὰ δώσουμε στὸ φίλο μας τὸν Ἀλέκο, γιατί ἡ μητέρα του δὲν ἔχει πάπιες.

16. Τί λέει ἡ δασκίλισσα γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ἀγαποῦν τὰ ζῶα.

«Πολὺ μοῦ ἀρέσουν τὰ παιδιὰ ποὺ ἀγαποῦν τὰ ζῶα.»

ποῦν τὰ ζῶα γιατίι μέ αὐτὸ δείχνουν τὴν
καλὴ τους καρδιά» εἶπε ἡ δασκάλισσα. «Ἄ-
κούστε πόσο ἀγαπᾶ τὰ ζῶα κι ἓνα ἄλλο
παιδάκι σάν καὶ σᾶς.

Ποτέ δέ θὰ πειράζω
τὰ ζῶα τὰ καημένα·
μὴν τάχα σάν ἐμένα,
καὶ κείνα δὲν πονοῦν ;
Θὰ τὰ χαϊδεύω πάντα,
προστάτης τους θὰ γίνω·
ποτέ δέ θὰ τ' ἀφήνω
στοὺς δρόμους νὰ πεινοῦν.

Ἄκόμα κι ὅταν βλέπω
πὼς τὰ παιδεύου ἄλλοι,
ἐγὼ θὰ τρέχω πάλι
μέ θάρρος σταθερό·
θὰ προσπαθῶ μέ χάρδια
τὸν πόνο τους νὰ γιάνω
κι ὅ τι μπορῶ θὰ κάνω
νὰ τὰ παρηγορῶ.

17. Τί λέει καὶ ὁ Ἄλέκος
γιὰ τὴν κοτούλα του.

1

«Νὰ πῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κοτούλα μας ;»
ρώτησε τὴ δασκάλισσα ὁ Ἄλέκος.

— «Μέ πολλή χαρά μας θά σέ ἀκούσωμε» εἶπε ἡ δασκάλισσα.

Ὁ Ἀλέκος ἄρχισε τότε :

«Ἐμεῖς ἔχομε μιὰ κότα κοντούλα καί παχουλή.

Τὸν Ἰούλιο πού μᾶς πέρασε, ἡ μητέρα ἔβαλε σ' ἓνα κοφίνι ἄχερα, καί ἀπάνω στ' ἄχερα ὀχτῶ μεγάλα αὐγά, πού τὰ εἶχε γεννήσει ἡ κότα μας.

Ἡ κότα ἀνέβηκε μέ προσοχή, κάθισε μαλακὰ μαλακὰ καί σκέπασε μέ τὸ σῶμα της καί μέ τὶς φτεροῦγες της τ' αὐγά.

2

Κάθε μέρα τῆς πηγαινα φαγὶ καί νερό. Ἡ κότα κατέβαινε, ἔτρωγε λίγο βιαστικὰ βιαστικὰ, ἔπινε καί λίγο νερό, καί πάλι ἀνέβαινε καί καθόταν ἀπάνω στ' αὐγά.

3

Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, ἀπὸ κάθε αὐγὸ βγήκε κι ἓνα χαριτωμένο πουλάκι.

Χαρὰ πού εἶχε ἡ κλώσα μας!

Τώρα μεγάλωσαν ὅλα κι ἔγιναν ἕξι κοτοῦλες καί δυὸ κοκόροι.

4

Τώρα θά σᾶς πῶ καί τὸ τραγουδάκι πού λέω γιὰ τὴν κοτούλα μου :

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού με τὸ κακάρισμά σου
κράζεις κι ἔρχονται σιμά σου
τὰ κοτοπουλάκια σου,
τὰ μικρὰ παιδάκια σου—
κότα μου, κοτούλα μου!

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού ἄμα πρῶτὴ ξυπνήσης,
τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσης
στὸ κοτέτσι σου τ' αὐγὸ,
νὰ τὸ φάῃ ἢ μαμὰ κι ἐγώ—
κότα μου, κοτούλα μου!

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού μονάχη δὲ φοβᾶσαι
καὶ νωρὶς νωρὶς κοιμᾶσαι,
τ' αὐγουλάκια σου παστρεύω,
σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω—
κότα μου, κοτούλα μου!

5

«Ἐγὼ ξέρω ἓνα παραμῦθι γιὰ μιὰ κότα,
ἓναν κόκορα καὶ μιὰ χῆνα, πού τοὺς πῆρε
ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ ἀλεπού, νὰ πᾶνε ν' ἀγιά-
σουν τὴν ψυχὴ τους» εἶπε ἡ Ροδόπη, ἡ
ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας.

— «Ἀῦριο νὰ μᾶς τὸ πῆς» εἶπε ἡ δι-
σκάλισσα.

18. Γιατί ήθελε ή κυρά Μαριώ, ή άλεπού, νά γίνη καλόγρια.

1

Τήν άλλη μέρα είπε ή Ροδόπη τὸ παραμυθάκι της :

Μιά φορά κι ἕναν καιρὸ ή κυρά Μαριώ, ή άλεπού, ἔτυχε σέ μεγάλη στενοχώρια.

Μήνες είχε νά γλυκάνη τὸ δόντι της μέ καμιὰ κοτούλα ή μέ κανένα τρυφερὸ κοτοπουλάκι. Ἐπὸ τήν κακοπέραση είχε καταντήσει πετσὶ καὶ κόκαλο.

«Τὶ καλά, πὸ εἶμαι τώρα ἔτσι» είπε μιὰ μέρα μέ χαρά. «Ποιὸς δέ θά μέ πιστέψη, πὼς ἀποφάσισα νά γίνω καλόγρια;»

Αὐτὸ είπε κι αὐτὸ διαλάλησε στὸν κόσμο.

2

Ὅσοι εἶχαν μυαλὸ κούνησαν τὸ κεφάλι τους καὶ είπαν : «Ἐλεπού καὶ καλόγρια εἶναι δυὸ πράματα πὸ δέν ταιριάζουν».

Μιά μέρα ή κυρά Μαριώ, στὰ ὀλόμαυρα ντυμένη καὶ μέ τὸ κομπολόγι στὸ χέρι, ξεκίνησε νά πάη σέ μακρινὸ βουνό, νά χτίση μοναστήρι καὶ νά καλογερέψη.

3

Στὸ δρόμο ἀπάντησε μιὰ παχουλὴ καὶ κοντουλὴ κότα. Σάν τήν είδε ή κότα τήν κυρά Μαριώ, ἔτσι στὰ μαῦρα ντυμένη, ρώ-

τησε: «Σέ καλόσου, κυρά Μαριώ. τί τρέχει;»

— «Δέν τ' ἄκουσες, εὐλογημένη μου;»
τῆς λέει ἡ κυρά Μαριώ. «πάω νά γίνω
καλόγρια. Τί καταλαβαίνει κανεὶς νά ζῆ
μέσα στὸν ψευτόκοσμο;»

— «Μοῦ κάνεις τῆ χάρη νά μέ πάρης
καὶ μένα, κυρά Μαριώ;» τὴν παρακαλεῖ ἡ
κότα.

— «Μπά! τόσο μικρὴ καὶ θέλεις ν' ἀρνηθῆς
τὸν κόσμο;» εἶπε ἡ πονηρὴ κυρά Μαριώ.

— «Τί νά κάνω, κυρά Μαριώ μου;» εἶπε ἡ
κότα. «Πῆρα ἄντρα ἀκαμάτη καὶ καυχη-
σιάρη. Κάθε μέρα ἄλλο δὲν κάνει παρὰ νά
δείχνη τὰ κάλλη του καὶ νά μαλλιοτραβιέ-
ται μὲ τοὺς ἄλλους προκομμένους κοκόρους.
Πότε μοῦ ἔρχεται μὲ μαδημένα τὰ φτερά
του, πότε μὲ καταματωμένο τὸ κεφάλι. Νά
πῆς πὼς θάζει γνώση; Κάθε ἄλλο, κυρά
Μαριώ μου, κάθε ἄλλο! Τί νά κάμω κι ἐγώ;
Ἔκαμα τάμα νά γίνω καλόγρια».

— «Καὶ μὲ ὄλο σου τὸ δίκιο, μικρούλα
μου» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ. «Σέ παίρνω· εἶ-
ναι περίσταση νά κάμω κι ἐγώ κάτι καλὸ
στὸ κόσμο».

4

Πᾶνε, πᾶνε· βρίσκουν ἕναν κόκορα.

«Κικιρίκου, κικιρί! Καὶ γιὰ ποῦ, ὦρα
καλή;»

— «Πᾶμε νὰ γίνωμε καλόγριες» εἶπε πρόθυμα ἡ κότα.

— «Μπά, μὲ παίρνετε καὶ μένα;» λέει ὁ κόκορας. «Σεῖς καλόγριες κι ἐγὼ ἡγούμενος;»

— «Τὸ ἀποφάσισες σοβαρά, ἀγαπημένο μου παιδί, νὰ γίνης καλόγερος; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριῶ σέρνοντας τὴ φωνή της.

— «Ἔτσι νάχω τὴν εὐχή σου, καλὰ καλὰ δὲν ξέρω· μὰ γιὰ φαντάσου. ἀπὸ κεῖ ποῦ ἤμαστε μαλωμένοι στὰ μαχαίρια, νὰ ζήσωμε πιά σὰν ἀδέρφια!» εἶπε ὁ κόκορας.

— «Τὸ πέτυχες, παιδί μου, τὸ πέτυχες» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριῶ. «Ἔλα, σὲ παίρνομε. Ἄχ, μακάρι καὶ ἄλλοι νὰ εἶχαν τὸ μυαλό σου».

5

Πᾶνε παραπέρα, βρίσκουν μιὰ χῆνα.

«Τί παράξενο πρᾶμα» εἶπε μέσα της ἡ χῆνα· «ἡ κυρὰ Μαριῶ μὲ κόκορα καὶ κότα μαζί, σὰ νὰ ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα. Εἶμαι περίεργη νὰ μάθω τί τρέχει.»

— «Γκααά, γκααά! γιὰ ποῦ ὦρα καλή;»

— «Καλὰ λένε, ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη ἀπὸ κουταμάρα χήνας» εἶπε γιὰ νὰ τὴν προσῶ-
λη ὁ κόκορας. «Γιὰ νὰ πηγαίνωμε μαζί, δὲν καταλαβαίνεις, ἀνόητη, πὼς πᾶμε ν' ἀ-

γιάσωμε τὴν ψυχὴ μας; Ἡ ἰδέα ἦταν τῆς κυρὰ Μαριώς, νάχωμε τὴν εὐχὴ τῆς, μὰ δὲν τὴν κράτησε γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς. Τῆς εἶπαμε πὼς θέλομε νὰ πᾶμε κι ἑμεῖς, καὶ μᾶς πῆρε μαζί τῆς».

— «Ἄχ, νὰ ἤθελε ἡ εὐλογημένη νὰ μὲ πάρῃ καὶ μένα!» εἶπε ἡ χῆνα χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ πειραχτικὰ λόγια τοῦ κόκορα.

— «Ἄγγελος εἶσαι, μάτια μου» τῆς κάνει ἡ ἀλεπού ξεροκαταπίνοντας. «Καὶ γίνεται νὰ σοῦ ποῦμε πὼς δὲ σὲ παίρνομε; Τὸ ἄσπρο σου τὸ χρῶμα θὰ μᾶς θυμίζῃ πὼς ἔτσι ἄσπρες πρέπει νὰ γίνουν καὶ οἱ ψυχές μας».

Ἡ χῆνα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς κυρὰ Μαριώς, καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο, οἱ τέσσερες πιά τώρα.

Σέ λίγο ἀντίκρισαν μιὰ ἀπόμερη σπηλιά.
«Ἐδῶ μέσα, παιδιά μου» εἶπε ἡ κυρά
Μαριώ, «εἶναι ὁ τάφος μιᾶς κυρά Μαριώς,
πού ἄγιασε κι αὐτή. Ἐδῶ θά μείνωμε. Μά
νά μπῆτε ἕνας ἕνας μέ τή σειρά, νά σᾶς
ξομολογήσω».

— «Κάνε μου τή χάρη νά μέ ξομολογή-
σης πρώτη» εἶπε βιαστικά ἡ κότα.

— Πᾶμε, «μικρούλα μου» εἶπε ἡ κυρά
Μαριώ. Καί μπῆκαν στή σπηλιά.

Σέ λίγο ἀκούστηκε νά φωνάζη ἡ κυρά
Μαριώ :

«Ἡ σειρά σου, παιδί μου κόκορα!»

— «Ἄμ ἡ κότα ;» ρωτᾷ μέ ἀπορία ὁ
κόκορας.

— «Εἶναι στό διπλανό κελί καί κάνει με-
τάνοιες, νά λυθοῦν τὰ κρίματά της. Ἐμ-
πρός, παιδί μου, μὴ χάνεις καιρό» εἶπε ἡ
κυρά Μαριώ.

Ὁ κόκορας τίναξε ψηλά τὸ λαιμό του καί
τὴν οὐρά του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στά σπι-
ρούνια του, ἀργοπάτησε λίγο καμαρωμένος
καί τεντωμένος, καί σκύβοντας τὸ κούφιο
κεφάλι του καί χαμηλώνοντας τὴ σπαθωτὴ
οὐρά του μπῆκε μέσα.

Σέ λίγο ἄκουσε ἡ χῆνα σάν πνιγμένο ἀγκομαχητό, καί λίγο ὑστερώτερα τή γλυκομίλητη φωνή τῆς κυρά Μαριώς :

« Ἡ σειρά σου, ἄσπρη κάτασπρη χῆνα μου ».

8

— « Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ κυρά Μαριώ εἶναι ἀχόρταγη λάμια. Οἱ-συντρόφοι μου τώρα πιά θά συχωρέθησαν μέσ στήν κοιλιά της. Καιρός νά συχωρεθῆ καί τοῦ λόγου της » εἶπε μέσα της ἡ χῆνα· κι ἔπειτα δυνατά :

— « Κάποιο κοπάδι χῆνες περνᾶ, κυρά Μαριώ· νά τίς φωνάξω νά ξεμολογηθοῦν κι αὐτές ! »

— « Θά σέ ἀκούσουν, κόρη μου ; » ρώτησε πιό γλυκά ἡ κυρά Μαριώ.

— « Ὅσο γι' αὐτό, μὴ σέ μέλει » εἶπε ἡ χῆνα, κι ἔτρεξε σ' ἓναν κυνηγὸ πού περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἐκείνη τῆ στιγμή.

« Τὸ καί τὸ πάθαμε μέ τήν κυρά Μαριώ » εἶπε στὸν κυνηγὸ ἡ χῆνα. « Ἐλα μαζί μου ἐκεῖ στὴ σπηλιά καὶ... σέ θέλω... ! »

9

« Γκααά, γκααά ! κυρά Μαριώ, κυρά Μαριώ ! » φώναξε ἡ χῆνα.

— « Τί τρέχει, κόρη μου, νά σέ χαρῶ ; »

« Εἴμαστε καμμιὰ εἰκοσαριά χῆνες, καὶ θέλουν νά μποῦν ὅλες μεριάς. Κάμε τὸν κόπο

σέ παρακαλῶ νά βγῆς ἐξω νά μᾶς βάλῃς
στή σειρά».

— « Ὁχ! σέ τί κόπο μέ βάζεις, κόρη
μου» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ, καί πρόβαλε τή
μούρη της τήν παμπόνηρη.

Ἐνα «μπάμ!» ἀκούστηκε, καί πάρ' την
κάτω τήν κυρά Μαριώ.

**19. Γιατί μαλώνουν ὁ Βορῆς καί
ὁ Νοτιάς.**

1

Πέρασε λίγος καιρός, καί ἦρθε ὁ χειμῶνας.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου καί τῆς Δαφνού-
λας εἶχε πιά σπαρμένα τά χωράφια του.

Κάθε βράδυ τώρα κάθονται ὅλοι εὐχαρι-
στημένοι κοντά στοῦ τζάκι, ὅπου καίνε με-
γάλα κούτσουρα ἀπό πεῦκα καί ἔλατα.

Ὁ παππούς φήνει κάστανά καὶ τὰ μοιράζει σὲ ὄλους. Ἡ κυρούλα μοιράζει τὰ καρύδια μὲ τὸ μέλι.

Ὁ παππούς ρουφᾷ τὸ κρασάκι του καὶ λέει: «Δόξα νάχη ὁ Θεός, γεμάτο εἶναι τὸ σπίτι μας, γεμάτο σὰν τὸ ρόδι».

Ἡ κυρούλα, ἡ μητέρα καὶ ἡ ψυχοκόρη μὲ τίς ρόκες τους γνέθουν μαλλὶ ἀπὸ τὰ πρόβατά τους.

«Δὲ θὰ μᾶς πῆς, κυρούλα, κανένα παραμῦθι;» λέει ὁ Γιῶργος.

Ἡ κυρούλα τότε ἀρχίζει:

2

Μιά φορὰ κι ἕναν καιρὸ ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς ἦταν φίλοι.

«Δὲν ἔρχεσαι στὸ παλάτι μου νὰ σὲ φιλέψω;» εἶπε μιὰ μέρα ὁ Νοτιάς στὸ Βοριά.

— «Μετὰ χαρᾶς, νάρθω» εἶπε ὁ Βοριάς καὶ πέταξαν καθάλα ἀπάνω στὰ σύννεφα, καὶ πῆγαν ἔτσι στὸ παλάτι τοῦ Νοτιά.

Ἐκεῖ πού κάθεται ὁ Νοτιάς κάνει τόση ζέστη πού φήνει ὁ ἥλιος τὸ φωμί.

Τί παλάτι ἔχει ὁ Νοτιάς; Χτισμένο μὲ μάρμαρο; κρυσταλλένιο; Τίποτα ἀπ' αὐτά. Ἕνα μεγάλο ἀώλυι μὲ πυκνὴ πρασινάδα γεμάτη λουλούδια, καὶ γύρω γύρω μεγάλες φοινικιές. Εἶναι κι ἄλλα δέντρα φανταχτερὰ

ἐκεῖ ἀνάμεσα, εἶναι καὶ λουλούδια κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια, εἶναι καὶ παράξενα πουλιά, ποῦ κελαηδοῦν καὶ ὄλο κελαηδοῦν.

Ἐκεῖ ἔστρωσαν τραπέζι οἱ σκλάβοι τοῦ Νοτιᾶ, καὶ τὸ γέμισαν ὄλο μεγάλα καὶ παράξενα ζουμερὰ φρούτα.

Ἀνασαίνει ὁ Βοριᾶς, καὶ ἡ κρύα του πνοῆ πάγωσε τὰ φρούτα καὶ τὰ ἔκαμε πολὺ νόστιμα. Ὡστόσο δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ Βοριᾶς, καὶ εἶπε : «Νὰ ἔρθῃς στὸ δικό μου παλάτι, νὰ δῆς περιποίηση μιὰ φορά!»

Ὁ Νοτιᾶς πειράχτηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

3

Κάποτε πῆγε κι ὁ Νοτιᾶς στὸ παλάτι τοῦ Βοριᾶ. Μέσα κι ἔξω σκάλες, σάλες, κάμαρες, ὄλα ἦταν ἀπὸ καθαρὸ κρύσταλλο. Φουσκωτές ἄσπρες γοῦνες εἶναι στρωμένες χάμω, στὰ καθίσματα καὶ στοὺς καναπέδες.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βοριᾶ εἶναι γεμάτο κρέατα καὶ κρασιὰ ποῦ μεθοῦν.

Νεραίδες στὰ κάτασπρα ντυμένες φέρνουν τὰ φαγητὰ καὶ κερνοῦν τὸ κρασιὸ στὰ κρυσταλλένια ποτήρια.

Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, λέει ὁ Βοριᾶς περήφανα : «Εἶδες στὸν κόσμον ποῦ γυρίζεις ἄλλο παλάτι σὰν τὸ δικό μου;»

«Δέν εἶναι ἄσχημο, μὰ νὰ τί ἀξίζει!» εἶπε ὁ Νοτιάς καὶ ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἄγρια μὲ τὸ στόμα του πὺ πετοῦσε φωτιά καὶ λαύρα. Μιὰ δίνει μὲ τὸ καυτερό του φύσημα στὴ σκεπὴ καὶ τὴν τινάζει θρύψαλα στὸν ἀέρα· ἄλλη στὸν ἕνα τοῖχο, καὶ τὸν σωριάζει κάτω μονομιᾶς.

«Βοήθεια!» φωνάζει ὁ Βοριάς. Μαζεύονται στὴ στιγμή τ' ἄγρια κατὰμαυρα σύννεφα, καὶ κυνηγοῦν τὸ Νοτιά καὶ τὸν χτυποῦν μὲ χαλαζόβολα.

4

Ἐστὴ ὥρα ἔκαμε ὁ Νοτιάς νὰ χαλάσῃ τὸ παλάτι τοῦ Βοριά, ἄλλη τόση ὥρα χρειάστηκε ὁ Βοριάς γιὰ νὰ τὸ ξαναχτίσῃ.

Ἄπο τότε ὅμως εἶναι μαλωμένοι ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς. Τὸ χειμῶνα ὁ Βοριάς χτίζει κρυσταλλένια παλάτια, καὶ τὸ καλοκαίρι ὁ Νοτιάς τοῦ τὰ γκρεμίζει.

20. Ἄπο τί γίνεται τὸ ἄσπρο χιόνι.

«Ἄπο τί γίνεται, παππού, τὸ χιόνι;» ρωτᾷ καμιά φορά ὁ Γεώργιος.

Καὶ ὁ παππούς χορεύοντας στὰ γόνατα τὸ Γεώργο λέει:

Όταν τρέχουν τ' ἀγγελούδια
μέ παιχνίδια καὶ τραγούδια
μέσ στά νέφη τὰ βαριά,
ἀπ' τὰ σύνορά τους βγαίνουν
καὶ ξεχνοῦνε καὶ πηγαίνουν
ὡς τῆ χώρα τοῦ Βοριά.

Καὶ θυμώνει καὶ μουγκρίζει
ὁ Βοριάς, πού τ' ἀντικρύζει
νά πετοῦν γοργὰ γοργὰ·
κι ὅταν ἔρχονται σιμά του,
παίρνει μιὰ τὸ φύσημά του
κι ἄγριος τὰ κυνηγᾷ.

Φεύγουν νὰ σωθοῦν, καὶ τρέχουν
μὰ ἀπ' τὸ φόβο δὲν προσέχουν
πῶς πετοῦν καὶ πῶς πηδοῦν.
κι ἐνῶ βιάζονται νὰ φύγουν,
τὰ φτερά χτυποῦν καὶ σμίγουν
καὶ τὰ πούπουλα μαδοῦν.

Καὶ τὸν οὐρανὸ γεμίζουν,
καὶ τὰ πούπουλα ἀνεμίζουν
ὅπου ἀγέρας τὰ πλανᾷ·
κι εἶναι κι εἶναι τ' ἄσπρο χιόνι
πού σκεπάζει σὰ σεντόνι
δρόμους, κάμπους καὶ βουνά.

21. Τί ἔπαθε ὁ Γεώργιος ποῦ δὲν ἤθελε
νὰ πάη στὸ σχολεῖο.

1

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα πῆγε μόνη της στὸ
σχολεῖο.

«Ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος;» ρώτησε ἡ δα-
σκάλισσα. Ἐκρυψε ἡ Δαφνούλα τὸ πρόσω-
πο της μὲ τὰ δύο της χεράκια, καὶ ἄρχισε
νὰ κλαίη.

«Τί τρέχει, παιδί μου; μὴν ἀρρώστησε
τὸ ἀδερφάκι σου;» ρώτησε πάλι ἡ δασκά-
λισσα. Καμιὰ ἀπόκριση.

2

Τῆ στιγμῇ αὐτῇ ἀνοίγει ἡ πόρτα, καὶ
μπαίνει μέσα ὁ Γεώργιος.

«Γιατί δὲν ἦρθες μαζί μὲ τὴν ἀδερφούλα
σου, Γεώργο;» ρωτᾷ ἡ δασκάλισσα.

Ὁ Γεώργιος δὲ μιλοῦσε.

Ἡ δασκάλισσα τότε τὸν ξαναρωτᾷ: «Θέ-
λεις νὰ μᾶς πῆ ἡ Δαφνούλα γιατί ἄργησες;»

— «Ὅχι» λέει ὁ Γεώργιος. «Θὰ πῶ τὴν
ἀλήθεια μόνος μου. Σήμερα, κι ἐγὼ δὲν
ξέρω γιατί, ξύπνησα μὲ κακὴ ὄρεξη.

Ὅταν μοῦ φώναξε ἡ μητέρα νὰ σηκωθῶ
καὶ νὰ ἐτοιμαστῶ γιὰ τὸ σχολεῖο, τῆς εἶπα
κακιωμένος: «Δὲν πάω σήμερα στὸ scho-
λεῖο!»

— «Θαρρῶ πὼς ἀστειεύσαι, παιδί μου, εἶπε ἡ μητέρα.

— «Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου» εἶπα ἐγώ.

— «Ἄν δὲ τὸ λὲς ἀστεῖα, πρέπει νὰ μάθης πὼς δὲν εἶναι στὸ χέρι σου νὰ μὴν πᾶς στὸ σχολεῖο» εἶπε ἡ μητέρα.

— «Εἶναι καὶ παραεῖναι!» εἶπα ἔτσι πρό-
στυχα ἐγώ.

«Μ' ἀρπάζει τότε ἡ μητέρα καὶ πάει νὰ
μέ νίψη. Ἐρχεται κι ἡ Δαφνούλα, νὰ μοῦ
πῆ νὰ καθίσω φρόνιμα· τὴν ἀρπάζω κι ἐγώ
ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν τραβῶ τόσο, πὺ
πόνεσε πολύ. Ἡ Δαφνούλα ἔφυγε τότε χω-
ρὶς νὰ εἰπῆ τίποτα.

» Ὅχ, ὄχ! τί τράβηξα ὕστερα! Ἡ μη-
τέρα μέ περιποιήθηκε, ὅπως μοῦ ἄξιζε. Νὰ
πῶ πὼς δὲν πόνεσα; Θὰ πῶ ψέματα. Ἡ
ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ κατάλαβα τὸ λάθος
μου, καὶ δὲν ἔκλαιψα καθόλου».

— «Πολὺ μέ λύπησες μέ τὸν ἄσχημο τρά-
πὸ σου εἶπες ὅμως τὴν ἀλήθεια, καὶ μ' αὐ-
τὸ, δὲ σοῦ τὸ κρύβω, μ' εὐχαρίστησες πο-
λύ» εἶπε ἡ δασκάλισσα.

Ὅλα τὰ παιδιά χάρηκαν τότε, καὶ πε-
ρισσότερε ἀπ' ὅλα ἡ Δαφνούλα.

22. Πῶς παίζουν ἡ Δαφνούλα καὶ
ὁ Γεώργος.

1

Τὰ βράδια τοῦ χειμῶνα ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γεώργος κάθονται κάποτε κοντὰ στὸν παπποῦ καὶ παίζουν.

Ὁ παπποῦς τοὺς ἔχει δώσει ἀπὸ ἓνα κομμάτι κερι.

Μὲ τὰ χεράκια τους τὸ μαλάζουν καὶ τὸ πλάθουν.

Ὁ Γεώργος φτιάνει ἓνα καρβάκι καὶ τοῦ βάζει κατάρτι καὶ ἄγκυρα δεμένη μὲ ἀλυσίδα. Ἐπειτα φτιάνει στρογγυλὰ πορτοκάλια, λεμόνια, μήλα, ἀχλάδια, κυδῶνια, καὶ τὸ φορτώνει.

Ἐστερα κάνει πὼς ταξιδεύει τάχα τὸ καρβάκι καὶ τοῦ τραγουδεῖ:

Καρβάκι καρβάκι
ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλό,
μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό;

— «Πάω νὰ φέρω» λέει τάχα τὸ καρβάκι,
«σιτάρι, ρύζι, καφέ, σίδερα».

2

Ἡ Δαφνούλα φτιάνει ἀπὸ τὸ κερι κοῦ-

κλες. Τίς βάζει γύρω, καὶ πότε κάνει πὼς ἔχει τάχα τὰ βαφτίσια τῆς μεγάλης της κούκλας, τῆς Τριανταφυλλιᾶς, καὶ πότε κάνει τραπέζι, γιατί ἔβγαλε τὸ πρῶτο της δοντάκι.

Ἄλλοτε πάλι μαλώνει τίς κοῦκλες της.

«Ἐσὺ κακιά, μοῦ λερώθηκες· σ' ἀρέσει νὰ κυλιέσαι στὴ σκόνη καὶ νὰ παίζης μὲ τίς λάσπες. Ἄ, δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα τέτοια ἀκάθαρτα παιδιά».

«Ἐσὺ Τριανταφυλλιᾶ, ἔφαγες κρυφὰ τὸ γλυκό. Καὶ μόνο αὐτό; Ἐφαγες πολὺ, καὶ αὔριο θάχης πυρετό. Θὰ φωνάξω τὸ γιατρό, καὶ νὰ δῆς πικρὰ γιατρικὰ πού θὰ πιῆς! Καὶ θὰ μείνης μέρες καὶ μέρες στὸ κρεβάτι!»!

— «Νὰ σοῦ πῶ, μαμά, νὰ μὲ συμπαθᾶς! Μὴν τὸ ἔφαγες ἐσύ, καὶ λές πὼς τὸ ἔφαγα ἐγώ;» λέει τάχα ἡ Τριανταφυλλιᾶ.

— «Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, φλύαρη, ἔτσι μιλοῦν τὰ παιδιά στὴ μαμά;» λέει ἡ Δαφνούλα.

3

Ὑστερα παρακαλεῖ τὸ Γιώργο νὰ πάρη τίς κοῦκλες καὶ νὰ τίς πάη ταξίδι μὲ τὸ καράδι του.

«Πρόθυμος, κυρά μου» λέει ὁ Γιώργος. «Γιὰ ναῦλο θὰ μοῦ δώσης ἓνα κάστανο».

— «Νὰ σοῦ τὸ δώσω» λέει ἡ Δαφνούλα.

«μὰ νὰ τὸ ξέρης, ὁ καπετάνιος δὲν κάνει νὰ εἶναι λιχούδης».

4

Ὁ παππούς καμαρώνει, πὺ εἶναι τὰ ἐγ-
γονάκια του τόσο ἀγαπημένα.

Τοὺς ἔχει φτιάσει δυὸ βόδια ζεμένα
στὸ ζυγὸ καὶ τραβοῦν τὸ ἀλέτρι πίσω εἶναι
ὁ ζευγολάτης, πὺ κρατεῖ τὸ χερούλι τοῦ
ἀλετριοῦ καὶ τὰ λουριά μὲ τὸ ἀριστερό του
χέρι, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸ βουκέντρι.

«Ὁό ! Μελίση, Λαμπίρη, ὀό ! πουλάκια
μου, νὰ σᾶς χαρῶ» φωνάζει ἀπὸ χαρὰ ὁ
Γιῶργος.

«Σὰν ἔρθη πάλι ἡ γλυκιά μας ἀνοιξη»
λέει ὁ παππούς, «θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὶς τρεῖς
ἀγαπημένες πεταλοῦδες».

— «Νὰ μᾶς πῆς τώρα γιὰ τὶς τρεῖς ἀγα-
πημένες πεταλοῦδες· πολὺ σὲ παρακαλοῦμε,
παππού» λένε τὰ δυὸ ἀγαπημένα ἀδερφά-
κια.

— «Ὅχι» λέει ὁ παππούς· πρέπει πρῶτα
ν' ἀνοίξουν οἱ κρίνοι μας. Τώρα καιρὸς νὰ
κοιμηθῆτε».

5

Ἡ Δαφνούλα βάζει τότε τὴν Τριαντα-
φυλλιά της στὸ μικρὸ της κρεβατάκι καὶ
τῆς τραγουδεῖ :

Νάνι, νάρθη ή μάνα της
ἀπ' τὸ δαφνοπόταμο
κι ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερό,
νά τῆς φέρη λούλουδα,
λούλουδα, τριαντάφυλλα
καὶ μοσκογαρούφαλα.

Καὶ ὁ Γιώργος γελᾷ τότε καὶ τραγουδεῖ
κι αὐτός :

Νάνι, νάνι, νάνι της,
ὥσπου νάρθη ή μάνα της,
νά τῆς φέρη καὶ κοκά,
κι ἓνα κόσκινο φλουριά,
καὶ τῆς γάτας τὴν οὐρά,
καὶ τοῦ ποντικοῦ τ' αὐτιά.

23. Οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

1

Ἐπιτέλους ἦρθε κι ἡ ἀνοιξη ή γλυκιά.
Τὸ λέει ὁ κοῦκος στὰ βουνά «κούκου, κού-
κου», κι ἡ πέρδικα στὰ πλάγια, «πίτσιρι,
πίτσιρι, τσίτσι, πίτσιρι, πίτσιρι!»

Ὁ πατέρας εἶχε κλαδέψει ἀπὸ τὸ χει-
μῶνα τ' ἀμπέλια του, καὶ τώρα τὰ σκάθει.
Σπέρνει στὰ χωράφια του ἀραποσίτι, φασό-
λια, ρεβίθια.

Ὁ παππούς ἐτοιμάζει τὶς βραγιές στὸν

κῆπο μέ τὸ φτυάρι του. Θὰ φυτέψῃ πατά-
τες, μπάμιες, μελιντζάνες, ντομάτες.

Σέ λίγο:

Ἄνοιξε ἡ τριανταφυλλιά,
ἤρθαν πάλι τὰ πουλιά,
ἤρθαν καὶ τ' ἀηδόνια.

2

Τὴν ὥρα πού πάει νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος,
κάθεται ὁ παππούς στὴν κληματαριά ἀπὸ
κάτω καὶ λέει στὰ ἐγγονάκια του τὰ πα-
ραμύθια τῆς ἀνοιξης:

α

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ ἦταν τρεῖς πετα-
λουῦδες, μιὰ ἄσπρη, μιὰ κόκκινη καὶ μιὰ
κίτρινη, κι ἔπαιζαν στὸν ἥλιο καὶ χόρευαν
ἀπὸ τὸ ἓνα λουλούδι στοῦ ἄλλο. Νὰ πῆτε πῶς
κουράζονταν; καθόλου! Τόσο τοὺς ἄρεσαν
τὰ παιχνίδια καὶ οἱ χοροί!

Ἐξαφνα ἔπιασε βροχή. Τί νὰ κάμουν γιὰ
νὰ μὴ βραχοῦν; Πέταξαν γρήγορα καὶ γύ-
ρισαν στοῦ σπίτι τους. Ἄχ, τί ἔπαθαν! Ἡ
πόρτα ἦταν κλειστή, καὶ δὲν μπορούσαν νὰ
βροῦν τὸ κλειδί. Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνουν
ἐξω νὰ βρέχωνται; Καὶ ἡ βροχὴ ὀλοένα
δυναμώνει.

β

Πέταξαν τότε στὸν κρίνο μὲ τὶς κόκκινες καὶ κίτρινες γραμμές, καὶ τοῦ εἶπαν: «Πολὺ σέ παρακαλοῦμε, ἀνοιξε λιγάκι τὸ λουλουδάκι σου νὰ μποῦμε μέσα νὰ μὴ βρεχόμαστε».

Τὸ λουλούδι ὅμως ἀποκρίθηκε: «Ἄν εἶναι νὰ μπῆ ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη, μεγάλη μου ἡ χαρά· τὴν ἄσπρη ὅμως δὲν τὴ θέλω.

Ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη πεταλοῦδα εἶπαν τότε: «Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη σου· ἀφοῦ δὲν τὴ θέλεις ἐσὺ τὴν ἄσπρη ἀδερφοῦλα μας, οὔτε μεῖς δὲ θέλομε νὰ μποῦμε».

γ

Ἡ βροχὴ ὅλο καὶ δυνάμωνε. Ποῦ νὰ βαστάξουν οἱ πεταλοῦδες! Πετοῦν καὶ πᾶνε στὸν ἄσπρο κρίνο. «Κρινάκι μου, νὰ σέ χαρῶ» εἶπε ἡ ἄσπρη πεταλούδα, «ἀνοιξε λίγο τὸ ἀνθάκι σου νὰ μποῦμε μέσα. Δὲ μᾶς λυπᾶσαι πὺ βρεχόμαστε;»

Ὁ ἄσπρος κρίνος ἀποκρίθηκε: «Ἐσένα πὺ μοῦ μοιάζεις, σέ δέχομαι, ὄχι ὅμως τὴν κόκκινη καὶ τὴν κίτρινη».

Ἡ ἄσπρη πεταλούδα εἶπε: «Εἶμαι τόσο κακὴ, λές, νὰ μπῶ ἐγὼ καὶ ν' ἀφήσω τὶς

ἀδερφοῦλες μου ἔξω νὰ βρέχωνται! Ἄ, ὄχι ποτέ!»

Ἔτσι οἱ τρεῖς ἀδερφοῦλες πέταξαν παραπέρα.

δ

Μονάχα ὁ ἥλιος τίς λυπήθηκε, πού ἄκουσε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, τί ἀγαπημένες ἀδερφοῦλες ἦταν οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

«Κάνε μου τὴ χάρη» εἶπε ὁ ἥλιος στὸν ἄνεμο, «νὰ διώξης τὰ σύννεφα, κι ἐγὼ διώχνω τὴ βροχή. Εἶναι κρῖμα νὰ βασανίζονται τρεῖς ἀδερφοῦλες τόσο ἀγαπημένες».

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ νὰ, στέγνωσαν τὰ φτερά τους καὶ ζεστάθηκαν τὰ κορμάκια τους. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ παίζουν καὶ νὰ χορεύουν σὰν καὶ πρῶτα, ὡς τὸ βράδυ. Ἐπειτα πέταξαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σπίτι τους, βρῆκαν τὸ κλειδί τους, ἄνοιξαν καὶ μπῆκαν καὶ κοιμήθηκαν.

«Τώρα νὰ πᾶμε κι ἐμεῖς νὰ φᾶμε καὶ νὰ κοιμηθοῦμε, καὶ αὔριο πάλι ἄλλο παραμῦθι», εἶπε ὁ παπούς.

24. Τί ἔκαμε ἡ Δαφνούλα σ' ἓνα παιδάκι πού ἔπεσε κάτω.

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα ἔπαιξε μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου.

Ἄπο τὸ ἀπέναντι σπίτι βγῆκε ἓνα παιδάκι, τόσο μικρὸ, πὺ μόλις περπατοῦσε. Κάνει τὸ παιδάκι λίγα βήματα, καὶ γελά καὶ φωνάζει ὄλο χαρά.

Δοκιμάζει νὰ γυρίση, μὰ μπούμ! πέφτει κάτω. Τὰ γέλια τώρα γίνονται κλάματα.

Τρέχει ἀμέσως ἡ Δαφνούλα, τὸ σηκώνει καὶ τὸ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χεράκι νὰ περπατήσουν μαζί.

Ἡ Δαφνούλα δείχνει στὸ παιδάκι τὰ κορίτσια πὺ παίζουν καὶ τὸ σκυλάκι τῆς τὸ Φουντοῦκο.

«Ἐέρεις, μικρούλη μου, πῶς φωνάζει τὸ σκυλάκι;» ρωτᾷ ἡ Δαφνούλα τὸ παιδάκι.

— «Γάβ! γάφ!» κάνει ὁ μικρός.

Ἐπειτα ἡ Δαφνούλα πῆρε τὸ παιδάκι καὶ τὸ πῆγε στὴ μητέρα του.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ εὐχαριστήθηκε πολὺ, ὅταν εἶδε πῶς ἡ Δαφνούλα ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὰ μικρὰ παιδάκια.

25. Πῶς ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Δαφνούλα ἔθαψαν ἓνα πουλάκι.

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα βρῆκε ἓνα πεθαμένο πουλάκι. Ἦταν πεσμένο κάτω στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς.

Τὸ κεφαλάκι του γέρνει πότε ἀπὸ τὸ ἓνα

μέρος και πότε από τὸ ἄλλο· δὲν ἔχει τὸ καημένο δύναμη νὰ τὸ κρατήσῃ.

Τὰ ποδαράκια του εἶναι κοκαλιασμένα και ἀλύγιστα.

Τὸ πούπουλό του ὅμως εἶναι μαλακὸ σὰν τὸ βελουδο.

«Κρίμα, νὰ πεθάνῃ τὸ καημένο τὸ πουλάκι» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Γεώργιος πηγαίνει κοντά, κοιτάζει και λυπάται κι αὐτός. Σκάβουν τότε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ κήπου και θάβουν τὸ πουλάκι. Ἀπάνω του μαζεύουν τὸ χῶμα σὰ βουναλάκι. Ἀπάνω σ' αὐτὸ μπήγουν φύλλα και λουλούδια.

«Ἐδῶ κοντὰ θὰ φυτέψω μιὰ τριανταφυλλιά» λέει ἡ Δαφνούλα.

«Καὶ μενεξέδες καὶ ζουμπούλια καὶ κρί-
νους» εἶπε ὁ Γιώργος.

**26. Πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἓνα χελιδόνι
κι ἓνα ποντίκι μὲ τὴ νυχτερίδα.**

1

Ἐνα βράδυ ὁ παππούς καθόταν μὲ τὸ
Γιώργο καὶ τὴ Δαφνούλα στὸ μπαλκόνι.

«Παππού, ἓνα παράξενο πουλί!» εἶπε ὁ
Γιώργος, καθὼς εἶδε μιὰ νυχτερίδα.

Ὁ παππούς εἶπε : «Αὐτὸ θαρροῦσε κι ἓνα
ποντικάκι, πὺ κάθεται στὴ ρίζα τῆς καρυ-
διάς μας, καὶ τὸ χελιδόνι πὺ ἔχει τὴ φω-
λιά του στὴ σκεπή μας».

«Νυχτερίδα, θαρρῶ· δὲν εἶναι, παππού;»
ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

— «Ναί» εἶπε ὁ παππούς. « Ἀκοῦστε πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες».

2

«Φλίτσιρι φλίτς ! φλίτσιρι φλίτς !» εἶπε τὸ χελιδόνι στὸ ποντικάκι. «Γιὰ δὲς ἐκεῖ, γείτονα, ἓνα ἄσχημο ποντίκι ! Γιὰ φαντάσου, ποντίκι καὶ νὰ πετᾶ !»

— «Τί λές, καλέ ;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Αὐτὸ ποντίκι ; Εἶναι πουλί, μὰ πουλὶ μὲ γουναρικά».

— «Καλὲ γείτονα, συμπάθησέ με νὰ σοῦ πῶ, μὰ δὲν ξέρεις τί λές» εἶπε τὸ χελιδόνι. «Δὲ βλέπεις ἐκεῖ τί μεγάλα αὐτιά πού ἔχει ; Τ' αὐτιά τῶν πουλιῶν δὲν φαίνονται, νὰ σέ χαρῶ !»

— «Τί μ' αὐτό ;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Γιατὶ φαίνονται τ' αὐτιά του, θὰ πῆ πῶς εἶναι ποντίκι. Τὰ ποντίκια δὲν πετοῦν».

— «Δὲς ὅμως γούνα πού σοῦ ἔχει ! Δὲν εἶναι γούνα ποντικιοῦ, σέ παρακαλῶ ;» εἶπε μὲ πείσμα τὸ χελιδόνι.

— «Κι ἐσὺ πάλι, γιατί κάνεις πῶς δὲ βλέπεις τίς φτεροῦγες ;» εἶπε τὸ ποντίκι.

— «Δὲ βλέπω τίς φτεροῦγες, γιατί κι ἐσὺ δὲ βλέπεις τ' αὐτιά» εἶπε τὸ χελιδόνι.

Λέει τὸ ποντίκι : «Παραδέχομαι πῶς μοιάζει περισσότερο μὲ ποντίκι παρὰ μὲ

πουλί· μὰ ποῦ ἀκούστηκε ποτέ, σέ παρακαλῶ, ποντίκι νὰ πετᾶ ;»

3

Ἡ νυχτερίδα τότε ἔρχεται κοντὰ καὶ ρωτᾶ : «Καλὲ σεῖς, γιὰ μένα μιλάτε τόση ὥρα ;»

— «Μάλιστα· δὲ μᾶς χαρίζεις, παρακαλῶ, τ' ὄνομά σου ;» εἶπε τὸ χελιδόνι.

Καὶ ἡ νυχτερίδα : «Νυχτερίδα μὲ λένε, μὰ γιατί λέτε πῶς εἶμαι πουλί ;»

— «Φλίτσιρι φλίτς· μὲ συμπαθᾶς, ἐγὼ ἔλεγα πῶς εἶσαι ποντίκι» πετιέται πάλι τὸ φλύαρο χελιδόνι.

— «Καὶ μπορῶ νὰ μάθω τί κάνει τὸ ποντίκι ;» ρωτᾶ ἡ νυχτερίδα.

— «Ἐγώ ;» εἶπε τὸ ποντίκι· «ἐγὼ μπορῶ καὶ τρέχω σὰν ἀστραπή».

Καὶ ἡ νυχτερίδα : «Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τρέχω διόλου».

— «Περίεργο πρᾶμα» κάνει τὸ ποντίκι. «Αὐτὸ θὰ πῆ, πῶς δὲν εἶσαι ἀπὸ τῆ δικῆ μας τῆ γενιά».

— «Θέλετε νὰ μάθετε τί μπορῶ καὶ κάνω ;» εἶπε ἡ νυχτερίδα. «Πετῶ σὰν τὸ πουλί».

— «Φλίτσιρι φλίτς !» λέει τὸ χελιδόνι. «Γεννᾶς λοιπὸν αὐγὰ στὴ φωλιά σου ;»

— «Ὅχι· δὲν ἔχω φωλιά, οὔτε αὐγὰ γεν-
νῶ» ἀποκρίνεται ἡ νυχτερίδα.

— «Τότε θὰ εἶσαι χωρὶς ἄλλο ἀπὸ καμιά
πρόστυχη οἰκογένεια πουλιοῦ» εἶπε κατα-
φρονετικά τὸ χελιδόνι.

4

«Μᾶς κάνεις τὴ χάρη, νὰ μᾶς πῆς πῶς
κοιμᾶσαι;» ρώτησε μὲ εὐγένεια τὸ ποντίκι.

— «Ἐγώ; Γαντζώνομαι μὲ τὰ νύχια τῶν
ποδιῶν μου ἀπὸ κανένα ξύλο ἢ ἀπὸ κανένα
καλάμι, κρεμιοῦμαι κατακέφαλα καὶ τυλί-
γομαι μὲ τὶς φτεροῦγες μου» εἶπε ἡ νυχτε-
ρίδα.

— «ὦ, ὦ! φαντάζομαι τί ὕπνο θὰ κά-
νης!» εἶπε τὸ χελιδόνι.

— «Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω» εἶπε τὸ
ποντίκι· πῶς κράζεις τὰ παιδιά σου καὶ σὲ
βρίσκουν;»

— «Ὅσο γι' αὐτό, δὲ μοῦ χρειάζεται νὰ
τὰ φωνάξω, γιατί τὰ παιδιά μου τὰ ἔχω
πάντα μαζί μου. ἀπὸ τότε ποῦ θὰ γεννη-
θοῦν ὥσπου νὰ μεγαλώσουν» ἀποκρίθηκε ἡ
νυχτερίδα.

Καὶ τὸ ποντίκι: Τ' αὐτιά σου εἶναι πολὺ
μεγάλα καὶ τὰ μάτια σου πολὺ μικρά.

Ἄπ' αὐτὸ καταλαβαίνω πῶς μπορεῖς κα-
λύτερα ν' ἀκοῦς παρά νὰ βλέπης».

Πετιέται πάλι τὸ χελιδόνι: «Πιστεύω νὰ

τὸ παραδέχεσαι κι ἐσύ, πὼς οἱ φτεροῦγες σου δὲν εἶναι σὰν τὶς δικές μου».

— «Καὶ τί μ'αὐτό;» εἶπε ἡ νυχτερίδα. «Πετῶ περίφημα μὲ τὶς δικές μου· δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ζηλεύω τὶς φτεροῦγες σου ἢ τὰ πόδια τοῦ ποντικοῦ».

— «Πολὺ καλά, μὰ ἐγὼ δὲν ἀφήνω τὴ φωλιά μου γιὰ νὰ πάω νὰ κρεμιοῦμαι μὲ τὰ νύχια μου» εἶπε τὸ χελιδόνι.

5

«Καὶ κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω· εἶναι τὰ δόντια σου ἀκονισμένα σὰν τὰ δικά μου;» ρώτησε τὸ ποντίκι. κι ἔδειξε τὰ δοντάκια του. Ἦ' ἀκονίζει κάθε μέρα, ξέρετε, γιατί ροκανίζει σκληρὰ πράματα.

— «ὦ. ἀκόμη πιὸ μυτερά» εἶπε ἡ νυχτερίδα· κι ἔδειξε κι αὐτὴ τὰ δικά της δόντια.

— «Θὰ φύγω» ἔκανε τὸ ποντίκι, «γιατὶ φοβοῦμαι μὴ μὲ δαγκάσης».

— «Ὅχι δά!» εἶπε ἡ νυχτερίδα· «ἐγὼ δὲν τοὺς δαγκάνω αὐτοὺς ποὺ δὲ μὲ πειράζουν».

— «Σὲ πιστεύω, μὰ πέρασε ἡ ὥρα· καληνύχτα σας. Κοίτα νὰ δῆς πῶς τρέχω!» εἶπε τὸ ποντίκι κι ἔτρεξε γοργὰ γοργὰ νὰ κρυφτῆ στὴν τρύπα του.

«Φλίτσιρι φλίτς!» εἶπε καὶ τὸ χελιδόνι.

«Καληνύχτα, κυρά νυχτερίδα, καληνύχτα. Πάω, γιατί με περιμένουν τὰ μικρά μου στὴ φωλιά».

Καὶ ἡ νυχτερίδα: «Καληνύχτα σας ὄνειρα γλυκά· ἐγὼ κοιμοῦμαι τὰ ξημερώματα. Αὔριο σᾶς περιμένω τὴν ἴδια ὥρα, νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα».

27. Τί ὄνειρο εἶδε ἡ Δαφνούλα γιὰ τὸν ἥλιο.

1

Ἐμα ξυπνοῦσε ἡ Δαφνούλα, τὴν πρώτη καλημέρα της τὴν ἔλεγε στὸν ἥλιο. Ἐτρεχε ἀμέσως, ἀνοίγε τὸ παράθυρο κι ἔλεγε: «ὦ, καλημέρα σου, ἥλιε μου χρυσέ!»

Πολλές φορές ἀνοίγε τὰ δυὸ παχουλάτης χεράκια, λές καὶ πῆγαινε νὰ πέση στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας της, καὶ φώναζε:

«ὦ, νὰ μποροῦσα νὰ σέ φιλήσω!» Κατοῦ ἔστελνε φιλιὰ μὲ τὰ χεράκια της

2

Ἐνα πρωὶ ξύπνησε, καὶ τρίβοντας τὰ μάτια της εἶπε: «ὦ, τί ἄσχημα στὴν ἀρχή, καὶ τί ὁμορφα στὸ τέλος!»

— «Τί πρᾶμα;» ρώτησε ὁ Γιωργος.

Καὶ ἡ Δαφνούλα ἄρχισε καὶ τοῦ εἶπε:

«Είδα στον ύπνο μου πώς άνοιξα τὸ παράθυρο νὰ καλημερίσω τὸν ἥλιο, κι ἔξω ἦταν κατασκότεινα.

Τόσο ἦταν τὸ σκοτάδι, πού δὲν μπεροῦσα οὔτε τὶς κάλτσες μου νὰ βρῶ. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος μου ;» ρωτοῦσα λυπημένη. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος ὁ χρυσός μου. μὲ τὶς λαμπρὲς ἀκτῖνες του ;» ρώτησα καὶ σένα, Γιώργο μου, καὶ σὺ μοῦ εἶπες :

«Δὲν ξέρω, νὰ σὲ χαρῶ, ἄφησέ με ἀκόμη λίγο νὰ κοιμηθῶ».

Ἔβαλα τότε τὰ παπούτσιά μου καὶ τὸ φόρεμά μου μὲ τὰ γυαλιστερά κουμπιά, καὶ βγῆκα νὰ βρῶ τὸν ἥλιο.

2

Στὴν ἐξώπορτα βρῆκα τὴ βροχή. «Καλημέρα, βροχούλα μου» εἶπα «μὴν εἶδες τὸν ἥλιο ;»

—«Βρρρ, πλίτς πλάτς!» ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση.

«Ἄ, ἔτσι μοῦ εἶσαι, κυρὰ Πλίτσι-πλάτσα ;» εἶπα καὶ ἄνοιξα τὴν ὀμπρέλα μου.

Λίγο παρακάτω ἀπάγτησα τὸν ἄνεμο. «Δέ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, ἐσύ πού ἔρχεσαι ἀπὸ τόσο μακριά, δὲν ξέρεις ποῦ εἶναι σήμερα ὁ χρυσός ὁ ἥλιος ;»

— «Βόδουου, βάο, βάο!» ἔκαμε ὁ ἄνεμος.

— «Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντηση· πές μου, σέ παρακαλῶ» τοῦ εἶπα πάλι.

«Βόδουου, βάο, βάο!» ἔξακολουθοῦσε ἀνβουίζη ὁ ἄνεμος.

— «Ἐπὶ πρόστυχο νὰ περιμένω ἀπάντηση;» εἶπα, καὶ πῆγα παραπέρα.

Ἐπὶ ἀπάνω μου ψηλά κάτι μεγάλα κατὰμαυρα σύννεφα ἔπαιζαν κυνηγητό.

«Καλά μου συννεφάκια» τὰ ρώτησα, «μὴν εἶδατε τὸν ὄμορφο τὸν ἥλιο; Κάθεστε στὴ γειτονιά του, καὶ θὰ ξέρετε πολὺ σὰς παρακαλῶ, πέστε μου ποῦ νὰ τὸν βρῶ; Νὰ μοῦ τὸ πῆτε, καὶ σὰς χαρίζω τὴν κούκλα μου τὴν Τριανταφυλλιά μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά».

— «Δεν ἔχομε καιρό, δὲν ἔχομε καιρό» μοῦ φώναξαν ἀπὸ ψηλά, καὶ μὲ κοίταξαν τόσο ἄγρια, πρὶν ἔτρεξα νὰ χωθῶ στὸ δάσος.

3

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ τριανταφυλλιά μὲ πολλὰ μπουμπούκια.

«Τριανταφυλλίτσα μου, νὰ σέ χαρῶ, ἐσύ ποῦ εἶσαι καλὴ σὰν τὸν ἥλιο, δὲ μοῦ λές ποῦ κάθεταί σήμερα τόσην ὥρα ὁ ἥλιος;»

«Θρό! θρό!» κάνει ἡ τριανταφυλλιά. «Ἄχ, διψοῦσα πολὺ, τὰ φύλλα μου ἦταν κατα-

σκονισμένα, τὰ μπουμπούκια μου κόντευαν νὰ μαραθοῦν».

— «Μὰ ὁ ἥλιος;» εἶπα κλαίοντας ἐγώ.

— «Ὦ, ἐδιψοῦσα τόσο πολὺ» ἔλεγε ἡ τριανταφυλλιά, «μὰ ἦρθαν οἱ ὄροσερές σταλαματιές, μὲ πότισαν, μοῦ ἔπλυναν τὰ φύλλα μου, δυνάμωσαν τὰ μπουμπούκια μου, κι ἔτσι σηκώθηκαν πάλι τὰ κεφαλάκια τους. Σὰν ἔρθῃ ὁ ἥλιος, θὰ φιλήσῃ ἓνα ἓνα τὰ μπουμπούκια μου, καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ φύλλα τους νὰ σκορπίσουν γύρω τῆ μυρουδιά».

«Ξέρεις πότε θὰ ἔρθῃ;» ρώτησα πάλι τὴν τριανταφυλλιά. Αὐτὴ ἄμωσ ὄλο κι ἔκανε «θρό! θρό!», χωρὶς νὰ μοῦ δίνῃ ἄλλη ἀπόκριση.

4

Τράβηξα λυπημένη τὸ δρόμο μου. Πόσο σκοτεινὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος! Θὰ ἔβαζα τίς φωνές, ἂν δὲν ἄκουα νὰ κελαδῆ ἓνα πολὺ ὄμορφο πουλί. «Τί θὰ μοῦ χαρίσης, Δαφνούλα» μοῦ εἶπε, «ἂν φωνάξω ἐγὼ τὸν ἥλιο καὶ βγῆ νὰ τὸν δῆς;»

«Ὦ, ἓνα φιλάκι, ἓνα γλυκὸ φιλάκι» εἶπα· καὶ πῆρα στὰ χέρια μου τὸ πουλάκι, καὶ τὸ φίλησα στὴ μυτίτσα.

Πέταξε τότε τὸ πουλάκι κι ἀνέβηκε στὴν

κορυφή τοῦ πιό ψηλότερου δέντρου καὶ ἄρχισε νὰ κελαδῆ. Ὡ, τί ὠραιῖα πού κελαηδοῦσε! Πρῶτα σιγὰ σιγὰ, ὕστερα πιό δυνατά, καὶ στὸ τέλος τόσο δυνατά, πού ὄλα γύρω τὰ λουλούδια σήκωσαν ἀπάνω τὰ κεφαλάκια τους, καὶ ὄλα τὰ ζῶα στὸ δάσος ἔτρεξαν ν' ἀκούσουν τὸ τραγούδι του.

Σέ λίγο ἄρχισα νὰ χοροπηδῶ κι ἐγώ, γιατί πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα πρόβαλε ὀλόλαμπρος ὁ ἥλιος μου. Τὰ σύννεφα ἔτρεξαν ὅσο μποροῦσαν, νὰ κρυφτοῦν. Ὁ ἄνεμος κάθισε ἤσυχος σὰν ἀρνάκι στὰ πόδια τοῦ ἡλίου. Ἡ βροχὴ κρύφτηκε μέσα στὴ γῆ. Ἀπὸ τὴ μιὰ κορυφή τοῦ βουνοῦ ὡς τὴν ἄλλη ἀπλώθηκε ἓνα ὠραιότατο οὐράνιο τόξο.

«Καλῶς μου τον, τὸν ἥλιο μου, καλῶς τον, φώναξα καὶ τοῦ ἔστειλα φιλιὰ, καὶ τὴ στιγμή ἐκείνη...ξύπνησα.

28. Τί ἔκαμαν ἡ Δαρνούλα καὶ ὁ Γεῶργος, ὅταν ἀρρώστησε ὁ φίλος τους ὁ Ἀλέκος.

Ὅταν ἄρχιζε ἡ ἀνοιξή, μιὰ μέρα ὁ Ἀλέκος δὲν πῆγε στὸ σχολεῖο.

Μὲ λύπη τους ἔμαθαν ἡ δασκάλισσα καὶ ὄλα τὰ παιδιά, πὼς ὁ Ἀλέκος εἶχε ἀρρω-

στήσει. Ποιὸ πολὺ ἀπ' ὅλους, λυπήθηκαν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα.

Τὸ μεσημέρι τὸ εἶπαν τῆς μητέρας τους. Ἡ μητέρα εἶπε: «Τὸ ἔμαθα, καὶ πῆγα καὶ τὸν εἶδα. Ἐχει ὁ καημένος πυρετό, μὰ πιστεύω πὼς γρήγορα θὰ γίνῃ καλά. Ἄμα φάτε, θὰ σᾶς δώσω νὰ τοῦ πᾶτε γάλα καὶ πορτοκάλια».

— «Νὰ κόψωμε καὶ μενεξέδες ἀπὸ τὸ αὐλάκι τοῦ μύλου, νὰ τοῦ πᾶμε ἀπὸ ἓνα μπουκετάκι;» ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

— «Ἐκαμες πολὺ καλά, πού τὸ συλλογίστηκες, κόρη μου» εἶπε ἡ μητέρα.

Πόσο χάρηκε ὁ Ἀλέκος σὰν εἶδε πόσο τὸν ἀγαποῦσαν οἱ φίλοι του!

«Ἄχ, τί ὄμορφα πού θὰ εἶναι ἔξω» εἶπε μυρίζοντας τοὺς μενεξέδες ὁ Ἀλέκος.

«Μὴ λυπᾶσαι» εἶπε ἡ Δαφνούλα. «γρήγορα θὰ γίνῃς καλά, καὶ θὰ τρέχουμε μαζὶ

στά λιβάδια και οί τρεις μας, και θά μαζεύωμε μενεξέδες ὅσους θέλομε».

2

Και ἀληθινά, σέ λίγες ἡμέρες ὁ Ἄλέκος ἔγινε καλά.

Κόντευε πιά ἡ Λαμπρή. Μαζί μέ τή Δαφνούλα και τὸ Γιῶργο ἔκοψαν λουλούδια, και τὰ πῆγαν στήν ἐκκλησία νά στολίσουν τὸν ἐπιτάφιο. Οί μητέρες τους βοηθοῦσαν κι οί δυὸ στὸ στόλισμα.

Ὁ πατέρας τῆς Δαφνούλας και τοῦ Γιῶργου προσκάλεσε τὴ μητέρα τοῦ Ἄλέκου και γιόρτασαν μαζί τὴ Λαμπρή.

Τί ὠραῖα ποῦ ἔψαλαν τὸ «Χριστὸς ἀνέστη» τὰ τρία ἀγαπημένα παιδιά!

29. Τί ἔπαθαν τρία παιδιά, ποῦ πῆγαν ἔξω στὸ δάσος, και ὄχι στὸ σχολεῖο.

1

Μιά φορά ἓνα παιδάκι τοῦ σχολείου, ἀντὶ νά πάη στὸ σχολεῖο, πῆγε και γύριζε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ δάσος.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγε στὸ σχολεῖο και κάθισε στὸ θρανίο κατακόκκινο ἀπὸ τὴν ντροπὴ του.

Ἡ δασκάλισσα εἶπε : « Παιδιά, « προσέξτε νὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία.

2

Μιὰ φορά τρία παιδιά ἐτοιμάστηκαν νὰ πᾶνε στοὺς σχολεῖο.

Στὸ δρόμο εἶπαν : « Τί νὰ κάμωμε στοὺς σχολεῖο ; Δέν πᾶμε καλύτερα στοὺς δάσους, νὰ παίξωμε μὲ τὰ ζῶα ; »

Στὸ δάσος μάζεψαν πρῶτα λουλούδια, καὶ ὕστερα εἶπαν στὰ σκαθάρια νὰ παίξουν μαζί. « Βουούμ, βουούμ, ζούμ ! » ἔκαμαν τὰ σκαθάρια γύρω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν, καὶ ἓνα μίλησε καὶ εἶπε :

« Δέν ἔχω καιρὸ νὰ παίξω μαζί σας, γιατί πρέπει νὰ πριονίσω ξύλα ».

Ἐνα ἄλλο σκαθάρι εἶπε : « Μοῦ χάλασε τὸ κελάρι μου, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξανασκάψω πάλι ».

Ἄλλα πάλι σκαθάρια φώναξαν : « Ἡ καλυβρούλα μας χάλασε, καὶ τώρα θὰ φτιάξωμε ἄλλη ἀπὸ χορτάρι ».

3

Τὰ παιδιά τράβηξαν καὶ πῆγαν σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιά. Πλῆθος μυρμηγκία ἐβγαίναν κι ἐμπαιναν. Κάθε μυρμηγκάκι εἶχε καὶ κάτι νὰ φέρη στοὺς σπιτάκι τῆς συντροφιάς.

Ἄν κανένα μυρμηγκάκι εἶχε βαρὺ φορτίο, φώναζε στ' ἄλλα : « Τρέξετε νὰ μὲ βοηθήσετε ! »

— « Κανείς δὲ μᾶς προσέχει ἐδῶ » εἶπαν τὰ παιδιά, καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο τους.

Παραπέρα βρῆκαν τὶς μέλισσες ἀπάνω στὰ λουλούδια. Ἦσαν τόσο βιαστικές, ποὺ δὲ γύρισαν νὰ δοῦν τὰ παιδιά. Μάζευαν τὸ μέλι καὶ τὴν κίτρινη σκόνη ἀπὸ τὰ λουλούδια, καὶ γοργὰ γοργὰ πετοῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω στὴ κυψέλη τους.

4

Τὰ παιδιά λυπήθηκαν πολὺ, ποὺ κανένα ζῶο δὲν ἤθελε νὰ παίξει μαζί τους. Μὰ ἔξαφνα χάρηκαν ποὺ ἄκουσαν τὴ φωνὴ ἐνὸς σπίνου. Ἐτρεξάν καὶ τοῦ εἶπαν :

« Ἐ! ἐσὺ ποὺ κελαηδᾷς, ἐσὺ μόνον ἔχεις καιρὸ νὰ παίξεις μαζί μας ! »

Ὁ σπίνος ὁμως εἶπε : « Τσὶν τσὶν ! σπὶν σπὶν ! Θαρρεῖτε πῶς τραγουδῶ ἀπὸ τεμπελιά ; Τραγουδῶ τῆς γυναίκα μου ποὺ συγυρίζει τὸ σπιτάκι μας. Τραγουδῶ καὶ γιὰ νὰ διασκεδάζω ἐκείνους ποὺ δουλεύουν. Τώρα θὰ πετάξω μὲ τὴ γυναίκα μου, νὰ πιάσω κουνούπια γιὰ τὰ παιδιά μου. Ἐστερα θὰ τοὺς τραγουδήσω νὰ κοιμηθοῦν ».

« Τσὶν, τσὶν, σπὶν ! » ἔκαμε ἄλλη μιὰ φορὰ

ὁ σπίνος, καὶ μεμιᾶς χώθηκε μέσα στοὺς βράτους. Τὰ παιδιὰ πῆγαν κοντὰ καὶ κοίταξαν, μὰ δὲν εἶδαν τίποτε.

5

«Ἄχ, τί ἄσχημα καμιὰ φορὰ πού εἶναι στὸ δάσος!» εἶπαν τὰ παιδιὰ μὲ χασμουρητά.

Ἐξαφνα ἄκουσαν καθαρά: «Ρρρ, ρρρ» νὰ μουρμουρίζη τὸ ρυάκι.

«Ζήτη» φώναξαν μὲ χαρά: «πᾶμε νὰ παίξωμε μὲ τὸ ρυάκι!» Κι ἔτρεξαν νὰ πᾶνε κοντὰ του.

Μὰ τὸ ρυάκι εἶπε: «Ἔ, τεμπέλικα παιδιὰ! Θαρρεῖτε πὼς δὲν ἔχω δουλειά; Νύχτα καὶ μέρα δουλεύω. Ποτίζω τὰ χωράφια καὶ τὰ λιβάδια, τὰ περιβόλια καὶ τὰ διψασμένα ζῶα. Ἐπειτα ποιὸς θὰ γυρίσῃ τὸ μύλο, ἅμα καθίσω νὰ παίξω μαζί σας. Γρήγορα στὸ σπίτι σας, τεμπέλικα.

Τὰ παιδιὰ κατακόκκινα ἀπὸ ντροπὴ, μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια τράβηξαν νὰ γυρίσουν πίσω στὰ σπίτια τους. Σὲ ὄλο τὸ δάσος, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔφτασαν στὸ χωριό, ἄκουαν νὰ τοὺς περιγελαῖ ἀδιάκοπα ὁ κοῦκος: «κούκου, κούκου, κούκου!»

**30. Ἡ κυρούλα λέει στὸ Γιώργο, πῶς ὁ
Ἅι-Γιώργης σκοτώνει τὸ δράκοντα.**

1

Ἀνάμεσχ στὰ δυὸ χωριά εἶναι τὸ ἐκ-
κλησάκι τοῦ Ἅι-Γιώργη.

Ἐκεῖ κάθε χρόνο κάνουν πανηγύρι μὲ
χαρὰ κι ἀδερφωμένοι ὅλοι οἱ χωριανοὶ ἀπὸ
τὰ δυὸ χωριά.

Ἡ κυρούλα ἐκεῖ πῆγε καὶ ἀναψέ στὸν
ἅγιο γιὰ τὸ Γιώργο τῆς μιὰ λαμπάδα με-
γάλη σὰν τὸ ἀνάστημά του.

Τὸ ἀπόγεμα ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου
ἦρθαν νὰ ποῦν τοῦ Γιώργου τὰ «χρόνια
πολλά».

Ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου φίλεψε τὰ παι-
διὰ γλυκίσματα καμωμένα μὲ τὸ χέρι τῆς.

2

«Κυρούλα, γιατί ὁ Ἅι-Γιώργης εἶναι ζω-
γραφισμένος στὴν εἰκόνα του καὶ σκοτώνει
τὸν πράσινο δράκοντα μὲ τὰ φτερά;» ρώ-
τησε ὁ Γιώργος τὸ βράδυ.

Καὶ νὰ τί εἶπε ἡ κυρούλα:

«Μιὰ φορά κι ἕναν καιρό, μιὰ μεγάλη
πολιτεία εἶχε ἕνα μόνο πηγάδι γιὰ νὰ παίρ-
νουν οἱ ἄνθρωποι νερό.

Τὸ πηγάδι αὐτὸ τὸ εἶχε πιάσει ἕνας δρά-

κοντας, και δέν άφηνε τὸ νερὸ νὰ τρέξει, ἀν δέν τοῦ πήγαιναν κάθε μέρα γιὰ φαγί του μιὰ κοπέλα.

Κάποτε ἔπεσε ὁ κλῆρος και στὴν κόρη τῆ μονάκριβη τοῦ βασιλιά.

Ἡ βασίλισσα εἶχε πεῖ στο βασιλιά νὰ μὴ βάλῃ κλῆρο γιὰ τὴν κόρη τους. Ὁ βασιλιάς ὁμως εἶπε: «Τί θὰ πῆ αὐτό; Τάχα μόνο ἐσὺ ἔχεις καρδιά και πνεῖς τὴν κόρη σου, κι ὁ ἄλλος κόσμος δέν πονεῖ τίς δικές του; Αὐτὸ δὲ γίνεται! Θὰ μπῆ κι ὁ δικός της ὁ κλῆρος μαζί μὲ τοὺς ἄλλους, και θὰ εὐχαριστηθῶ, ἀν τῆς πέση πολὺ γρήγορα. Ποιὸς ξέρει ἀν δέν τύχη τίποτα και γλιτώση πιά ὁ τόπος μας».

Ἔτσι, σὰν τῆς ἔπεσε ὁ κλῆρος, ἔδεσαν τῆ βασιλοπούλα σιμὰ στο πηγάδι, και πήγαν και κλείστηκαν ὅλοι στὰ σπιτία τους μὲ κλάματα και θρήνους.

Ἐκλαιγε και ἡ ὀμορφη βασιλοπούλα, ποὺ θὰ ἔχανε τόσο γρήγορα και μὲ τέτοιον τρόπο τὴ ζωὴ της.

Κάποτε βλέπει νὰ ἔρχεται καθάλα στο ἄσπρα ἄλογό του ἕνας ὠραῖος νέος μὲ τὸ κοντάρι στο χέρι.

Σιμώνει τὸ παλικάρι και ρωτᾷ τὴ βασιλοπούλα: «Τί ἔχεις, κόρη μου, και κλαῖς;»

Ἡ βασιλοπούλα, πνιγμένη στο κλάμα,

τοῦ εἶπε ποιὸ θλιβερό τέλος τὴν περίμενε.

«Ἐχε θάρρος καὶ θὰ δῆς» εἶπε τὸ παλικάρι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνακατώθηκε μὲ τρομερὸ βουητὸ τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ ὁ δράκοντας πετάχτηκε ἔξω, μουγκρίζοντας καὶ τρίζοντας τὰ φοβερά του δόντια.

«Ἀχά!» μούγκριζε, «ὡς τώρα εἶχα ἓνα καὶ τώρα δύο».

«Φύγε, παλικάρι μου» φωνάζει ἡ βασιλοπούλα, φύγε!»

Μὰ τὸ παλικάρι ἄφοβα σηκώνει τὸ κοντάρι του, χτυπᾷ καὶ ξαναχτυπᾷ τὸ δράκοντα, καὶ τὸν σκοτώνει.

«Πᾶμε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου, νὰ σοῦ χαρίσῃ ὅτι ζητήσης» λέει ἡ βασιλοπούλα.

— «Εἶμαι ὁ Ἅι-Γιώργης!» λέει τὸ παλικάρι· κι ἔγινε ἄφαντο.

— «Μεγάλο τ' ὄνομά σου καὶ ἡ δύναμή σου» εἶπε κύνοντας τὸ σταυρό της ἡ βασιλοπούλα, κι ἔτρεξε στὸ παλάτι».

— «Χαρὰ ποῦ θὰ πῆραν ὁ βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα!» εἶπε χτυπώντας τὰ χεράκια του ὁ Γιώργος. «Καὶ τὸ νερά; τί ἔγινε τὸ νερά, κυρούλα;»

— «Ἀπὸ τότε τρέχει νύχτα καὶ μέρα χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Πολλὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ

τότε, μὰ αἱ ἄνθρωποι δὲ λησμονοῦν τὸ καλὸ πού τοὺς ἔκαμε ὁ Ἅγι-Γιώργης» εἶπε ἡ κυρούλα.

31. Ποιὸ τραγοῦδι τραγοῦδῃσε ἡ Δασκάλισσα τὴν πρωτομαγιά.

1

Τὴν πρωτομαγιά ἡ δασκάλισσα πῆρε ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου καὶ πῆγαν ἐξω στὴν ἐξοχή.

«Παιδιά» εἶπε, «νὰ μαζέψετε λουλούδια, νὰ κάμωμε ἓνα στεφάνι γιὰ τὸ σχολεῖο μας, καὶ νὰ κάμετε καὶ τὸ καθένα σας ἀπὸ ἓνα γιὰ τὸ σπίτι σας. Νὰ προσέξετε νὰ κόψετε ὅσα μᾶς χρειάζονται. Δὲ μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὰ παιδιά νὰ πατοῦν τὰ λουλούδια, ἢ νὰ τὰ κόβουν καὶ νὰ τὰ πετοῦν. Νιώθουν καὶ τὰ λουλούδια χαρὰ καὶ λύπη· χαίρονται γιὰ κείνους πού τὰ χαίρονται, καὶ λυποῦνται γιὰ κείνους πού τὰ περιφρονοῦν ἢ τὰ κόβουν ἄσπλαχνα».

2

Τὰ παιδιά ἀνθοστεφανωμένα ἔπαιζαν καὶ χόρευαν.

Πρώτη ἔσυρε τὸ χορὸ ἡ δασκάλισσα.

Ὡ, τί ὠραῖα ἦταν νὰ βλέπη κανεὶς ἐκεῖνον τὸ χορὸ! Ἡ δασκάλισσα φαινόταν σὰ μάνα μὲ τόσα πολλὰ παιδάκια.

Ἡ Δαφνούλα τραγουδοῦσε πρώτη τὸ τραγούδι τῆς πρωτομαγιάς, κι ὕστερα σὰν πουλάκια τὸ κελαηδοῦσαν ὅλα μαζί τὰ παιδιά.

3

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε
καὶ ρόδα καὶ κρίνα,
κι ἐλάτε νὰ πλέξωμε
στεφάνια μὲ κεῖνι.
στὸ Μάη, πού σήμερα,
προβάλλει στὴ γῆ.

Τ' ἀηδόνια συμφώνησαν,
τῆς γῆς ἀγγελούδια,
καὶ βρῆκαν καὶ τόνισαν
καινούρια τραγούδια
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Οἱ κῆποι πού στόλισαν
τὸ κάθε κλωνάρι,
μεμιᾶς μοσκοδόλησαν
κι ἀνθίσαν, γιὰ χάρη
τοῦ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Ἡ θάλασσα γίνεται
καθρέφτης, καὶ πάλι

τὸ κῦμα τῆς χύνεται
τραγούδι νὰ ψάλῃ
στὸ Μάη, πού σημερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Χορεύει τὸ πρόβατο,
τ' ἀρνάκι βελάζει
κι ἀπ' τὸν ἀγκαθόβατο
δροσούλα σταλάζει
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε,
κλωνάρια ἀνθισμένα,
στεφάνια νὰ πλέξωμε
δροσιὰ ραντισμένα
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

4

Ἡ Ροδόπη, ἡ ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας,
τραγούδησε ἕνα ἀστεῖο τραγούδι:

Μιά φορά κι ἕναν καιρό,
ἔστησ' ὁ λαγὸς χορό·
καὶ τ' ἀηδόνι τραγουδοῦσε
μέ φωνὴ μελωδική,
κι ὁ λαγὸς χοροπηδοῦσε
κι ὅλοι σάστίζαν ἐκεῖ.

Μιά χελώνα τὸν θωρεῖ
καὶ ζηλεύει, καὶ θαρρεῖ
πὼς χορὸ καὶ κείνη ξέρει
καὶ φωνάζει στὸ λαγὸ:
«Ἐλα πιάσε μ' ἀπ' τὸ χέρι.
νὰ σ' ἀκολουθῶ κι ἐγώ».

Ὁ λαγὸς καιρὸ δὲ χάνει
ἀπ' τὸ χέρι τῆς τὴν πιάνει,
καὶ χορεύοντας πηγαίνει
καὶ τὴ σέρνει καὶ γελαῖ.
Μὰ ἡ χελώνα φορτωμένη
πέφτει καὶ κατρακυλᾷ.

32. Πῶς ὁ παππούς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του.

1

Μιά Κυριακὴ ὁ παππούς μὲ τὸ Γιῶργο
καὶ τὴ Δαφνούλα πῆγαν κάτω στὴν ἀκρο-
γιαλιά, νὰ φαρέψουν μὲ τ' ἀγκίστρια.

Βρῆκαν ἐκεῖ μεγάλη τριχυμία, καὶ κά-
θισαν ἀπάνω σ' ἓνα βράχο νὰ καμαρώσου
τὰ κύματα, ποὺ ἔσπαζαν μὲ βόγχο στὸ ἀ-
κρογιαλι καὶ τίναζαν ψηλὰ τοὺς ἀφρούς.

Κάποτε ὁ παππούς ἀναστενάξε.

«Γιατί ἀναστενάξεις, παππού; Θυμᾶσαι
ποὺ μὲ τέτοιον καιρὸ ταξίδευες, ὅταν ἦσαι
καραβοκύρης;» ρώτησε ὁ Γιῶργος.

2

«Ναί, καὶ κάτι ἄλλο» εἶπε ὁ παππούς·
καὶ ἄρχισε :

«Ἔτσι, καὶ ἀκόμη πρὸ μεγάλη φουρτούνα
ἦταν μιὰ μέρα. Ἦμουν τότε δεκαοχτῶ
χρονῶν παλικάρι, καὶ δούλευα στὸ καράβι
τοῦ θείου μου τοῦ καπετὰν Γιώργη μὲ τὸ
ὄνομα, θεὸς χωρέσ' τον. Εἶχαμε κάμποσες
μέρες μὲ τὸ καράβι μας ἀραγμένο ἐδῶ στὸ
λιμανάκι.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἢ μητέρα μου εἶχε
μείνει χήρα.

Τὸν καπετὰν Φῶτο Λιόντα, τὸν πατέ-
ρα μου, τὸν εἶχαν καταπιεῖ τ' ἀχόρταγα
κύματα μὲ τὸ καράβι καὶ μὲ ὅλους του τοὺς
ναῦτες.

Αἰγους μῆνες ὑστερώτερα μάθαμε πῶς
ναυάγησε καὶ τὸ καράβι τοῦ καπετὰν Βαγ-
γέλη, ποὺ δούλευε ὁ μικρότερος ἀδερφός
μου, ὁ Σταμάτης, ὡς δεκάξι χρονῶν ἀμού-
στακο παλικάρι.

Μάθαμε πῶς εἶχαν ὅλοι γλιτώσει, μὰ ποῦ
βρίσκονταν, κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μᾶς τὸ πῆ.

3

Ἐξαφνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα βλέπομε ἓνα

Παπαμιχαήλ, Ἀλφαβητάριο Β'

6

ξένο καράβι και χτυπᾶ στήν ξέρα ἐκεῖ ἀντίκρου, και γέρνει μέ τὸ πλευρό.

Στὴ στιγμή, ὅλα τὰ πηλικάρια πηδοῦμε στίς βάρκες και τραβῶντας τὰ κουπιὰ μέ τὰ μπρούντζινα χέρια μας, φτάνομε στο καράβι και φέρνομε ἔξω τὸν παραβοκύρη και τοὺς ναῦτες του.

Μετρῶντας τοὺς ναῦτες του ὁ παραβοκύρης ἀναστέναξε και εἶπε: «Κρίμα, μοῦ λείπει τὸ καλύτερο ναυτόπουλο. Πῶς ἔμεινε αὐτὸ μέσα στο καράβι;»

4

Μόλις ἀκουσα αὐτὰ τὰ λόγια, τρέχω νὰ πηδήσω στή βάρκα μου.

«Λυπήσου με» φωνάζει ἡ χαροκαμένη μητέρα μου. «Τὸν πατέρα σου μοῦ τὸν πήρε ἡ θάλασσα ποῖός ξέρει, τί μοῦ ἔκαρε κοῖ τὸ Στάμο μου; Ἀντρέα, θέλεις νὰ μ' ἀφήσης παντέρημη;»

Και μέ κρατοῦσε στήν ἀγκαλιά της, ὅσο μπορούσε σφιχτότερα.

Βουνα ἦταν τώρα τὰ κύματα. Κανείς δέν τολμοῦσε νὰ ξαναμπῆ σὲ βάρκα.

Μεμιάς ξεφεύγω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της μάνας μου, πηδῶ στή βάρκα και τραβῶ τὰ κουπιὰ μέ ὅλη μου τὴ δύναμη.

Σὲ λίγο γυρίζω. «Μάνα!» φωνάζω ἀπὸ μακριά, «σοῦ φέρνω τὸ Στάμο μας!»

5

Ἡ Δαφνούλα σφίγγει δυνατὰ στὴ μικρού-
λα τῆς ἀγκαλιὰ τὸν παππού τῆς. Θαρρεῖ
πὼς τώρα θὰ ὀρμήσουν τὰ κύματα νὰ τῆς
ἄρπάξουν τὸν ἀγαπημένο τῆς παππού.

«Κι ἐγὼ ναυτόπουλο θὰ γίνω!» λέει ὁ
Γιῶργος.

— «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἀξιῶση νὰ γίνῃς, παιδί
μου» λέει ὁ παππούς μὲ καμάρι.

**33. Γιατί χάρηκαν ὁ Γιῶργος
καὶ ἡ Δαφνούλα.**

Ἐπιτέλους ἔφτασε ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε
τὸ σχολεῖο ν' ἀφήσῃ, μὲ λύπη του, τὰ παι-
δάκια του νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος εἶναι γεμά-
τοι χαρά, γιατί ἡ Δαφνούλα τὸ ἐρχόμενο
φθινόπωρο θὰ πάῃ στὴν τρίτη τάξη, καὶ ὁ
Γιῶργος στὴ δεύτερη.

«Πόσο εὐχαριστημένη ἦταν ἡ δασκάλισσά
μας» εἶπε ἡ Δαφνούλα, «ποὺ προδιβάστη-
καν ὅλα τὰ παιδιά! Καὶ ἐνα νὰ ἔμενε στὴν
ἴδια τάξη, μᾶς εἶπε, θὰ λυπόταν πάρα πολύ».

«Τί ὠραῖα τώρα!» εἶπε ὁ Γιῶργος. «Θὰ
πᾶμε κι ἐμεῖς στὰ χωράφια μας, νὰ θερί-
σωμε τὰ σπαρτά μας».

«Καὶ τί ὄμορφα θὰ κοιμούμαστε μὲ τὸν
παππού, τὸ βράδυ στὸ ἀλώνι. Ἄχ, πόσο

μ' ἀρέσει ἢ μυρουδιά τοῦ θερισμένου στα-
ριοῦ!» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

— «Καὶ τὸν Αὐγουστο θὰ πηγαίνωμε μὲ
τὸν παπποῦ ἢ μὲ τὴν κυρούλα πρῶτὴ πρῶτὴ στ'
ἀμπέλια μας, νὰ μαζεύωμε τὰ σῦκα μας, ἢ
θὰ κατεβαίνωμε στὸ ἀκρογιάλι νὰ κολυμ-
ποῦμε» εἶπε ὁ Γιώργος.

— «Καὶ ὕστερα ; Σεπτέμβρης ! καί... πάλι
στὸ σχολεῖο μας ! Τί ὠραία περνᾷ ὁ καιρός !»
φώναξε ἡ Δαφνούλα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδα

1. Ο νέος μαθητής	3
2. Ποιό είναι τὸ ἀγοράκι ;	4
3. Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἄρρησαν νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο	5
4. Ποιό ἦταν τὸ λυπημένο ἀγοράκι ;	3
5. Πῶς ἔπαιξε ὁ Γιώργος μετὸν Ἄλεκο	8
6. Πῶς ἔπαιξε ἡ Δαφνούλα μετὰ ἄλλα κορίτσια	10
«Μὲ τί καμάρι περπατεῖ» (Ποίημα Ἀλεξ. Πάλλη)	10
«Σιγά, κοπέλα μου, σιγά!»	11
7. Ποιὸς καρτεροῦσε στὴν ἐξώπορτα τοῦ σχολείου τὸ Γιώργο καὶ τὴ Δαφνούλα	12
8. Πῶς πῆγε καὶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φώτου Διόντα ὁ Ἄλεκος	13
9. Τί ἔπαθε ὁ Γιώργος ἀπὸ τὶς μέλισσες	15
«Ἄν τὴν περᾶξῃς τὴ μέλισσα» (Ποίημα Ι. Πολέμη)	17
9. Πῶς ἔκαμαν τὴν προσευχὴ τους ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος	18
11. Τὸ χωριουδάκι ποῦ κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος	19
12. Ὁ Γιώργος λέει τὴν ἱστορία τοῦ γαϊδάρου, τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλεπούς (Δημοτικὸ παραμῦθι)	21
13. Πῶς ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ τὴ μητέρα της	27
«Πρῶι πρῶι θὰ σηκωθῇ» (Ποίημα Ι. Πολέμη)	28
14. Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά)	29
«Μὲς στὴν αὐλή μου μετὰ χαρά» (Ποίημα Ἀλεξ. Πάλλη)	32
15. Τί λέει καὶ ὁ Γιώργος γιὰ τὸ παπί του	32
16. Τί λέει ἡ δασκάλισσα γιὰ τὰ παιδιὰ ποῦ ἀγαποῦν τὰ ζῶα «Ποτὲ δὲ θὰ περᾶξω» (Ποίημα Ι. Πολέμη)	34
17. Τί λέει ὁ Ἄλεκος γιὰ τὴν κοτούλα του	34
«Κότα μου, κοτούλα μου» (Ποίημα Ι. Πολέμη)	36
18. Γιατί ἤθελε ἡ κυρὰ Μαρῖώ, ἡ ἀλεπού, νὰ γίνῃ καλόγρια. (Δημοτικὸ παραμῦθι)	37

19. Γιατί μαλώνουν ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς (Δημοτικὸ παραμῦθι) 43
20. Ἐπὶ τί γίνεται τὸ ἄσπρο χιόνι 46
 αὐτὸν πλέθουν τ' ἀγγελουδία» (Ποίημα I. Πολέμη) 47
21. Τί ἔπαθε ὁ Γιώργος πού δεν ἤθελε νὰ πιάη σχολεῖο . . 48
22. Πῶς παίζουν ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος 50
 «Νάνι, νάρθη ἢ μάνα της» (Λανούρισμα Δημοτικόν). 53
23. Οἱ τρεῖς πεταλοῦδες (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά). . . 53
24. Τί ἔκαμε ἡ Δαφνούλα σ' ἓνα παιδάκι πού ἔπεσε κάτω , 56
25. Πῶς ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἔθαψαν ἓνα πουλάκι 57
26. Πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἓνα χελιδόνι καὶ ἓνα ποντίκι μὲ
 τὴ νυχτερίδα (Διασκευὴ ἀπὸ τ' ἀγγλικά) 59
27. Τί ὄνειρο εἶδε ἡ Δαφνούλα γιὰ τὸν ἥλιο (Διασκευὴ ἀπὸ
 τὰ γερμανικά) 64
28. Τί ἔκαμαν ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος, ὅταν ἀρρώστησε ὁ
 φίλος τους ὁ Ἄλέκος 68
29. Τί ἔπαθαν τρία παιδία, πού πῆγαν ἔξω στὸ δάσος καὶ ὄχι
 στὸ σχολεῖο (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά). . . 70
30. Ἡ κυρούλα λέει στὸ Γιώργο πῶς ὁ Ἄγιος Γιώργος σκότωσε
 τὸν δράκοντα (Δημοτικὴ παράδοση) 73
31. Ποιὸ τραγούδι τραγούδησε ἡ Δαφνούλα τὴν πρωτομαγιά.
 «Λουλούδια ἄς διαλέξωμε» (Ποίημα I. Πολέμη). . . 78
 «Μιά φορά καὶ ἓναν καιρὸ» (Ποίημα I. Πολέμη). . . 79
32. Πῶς ὁ παππούς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του 80
33. Γιατί χάρηκαν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα 83

[Ἡ ἱστορία τῆς Δαφνούλας καὶ τοῦ Γιώργου εἶνε πρωτότυπη]

ΕΙΚΟΝΕΣ

(Σχεδιάσματα Π. Ρούμπου)

	σελίθα
1. Ἡ δασκάλισσα καὶ τὸ ἀγοράκι.....	4
2. Τὰ παιδιὰ στὸν τρύγο.....	6
3. Πῶς πατοῦν τὰ σταφύλια στὸ πατητήρι.....	7
4. Ἡ προσευχή.....	18
5. Τὸ χωριουδάκι.....	19
6. Ὁ κύρ Μεντῆς σηκώνει τὸ πόδι.....	25
7. Μιὰ κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρὰ Μαριώ.....	26
8. Τὸ περιβόλι κι οἱ χῆνες τοῦ μπάριμα Πέτρου..	31
9. Ἡ κυρὰ Μαριώ πηγαίνει νὰ καλογερέψη.....	40
10. Ἐνα μπάρι! καὶ πάρ' την κίτω.....	43
11. Ἡ Δαφνούλα βρῖσκει ἓνα πεθαμένο πουλάκι..	58
12. Τὰ δυὸ παιδιὰ θάβουν τὸ πουλάκι.....	59
18. Πηγαίνουν μενεξέδες στὸν ἄρρωστο φίλο.....	69

17
ω

0020561073
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

